

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 207

De Minnares van den Troonpretendent

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE MINNARES VAN DEN TROONPRETENDENT.

HOOFDSTUK I.

De variétézangeres.

De repetitie in het beroemde hippodrome-theater te Londen was zoeven afgelopen.

De artisten die medewerkten in de schitterende revue, waarvan over eenige dagen de eerste voorstelling zou worden gegeven, verlieten nu afzonderlijk of in groepjes het gebouw door den artistenuitgang.

Een der dames, een schoone blondine met prachtige groote blauwe oogen en een vastberaden trek om den fraai gevormden mond, was het laatst op het tooneel achtergebleven.

Het was de beroemde variétézangeres Agnes Foy, en zij zou een der hoofdrollen vervullen in de groote revue.

Zij stond op het oogenblik midden op het tooneel, terwijl de tooneelknechts en de electriciens druk heen en weder liepen, teneinde de verschillende decoratiestukken weg te zetten en het tooneel voor dien avond in gereedheid te brengen.

De bevallige zangeres was bezig haar handschoenen dicht te knopen en scheen in beraad te staan, wat zij zou doen.

Toen liep zij op een der tooneelknechts toe en vroeg hem:

— Kun je mij zeggen, of de directeur op het oogenblik in zijn bureau is?

De man wierp eerst de zangeres een bewonderenden blik toe, raadpleegde toen zijn horloge en zeide:

— Ik geloof het haast wel, miss, dezen tijd is mijn heer meestal hiër!

De zangeres knikte den man vriendelijk toe en aanstonds daarop tikten haar hooge hakken snel en veerkrachtig op de planken van het tooneel.

Zij liep haastig op de tooneeldeur toe, volgde een smalle en donkere gang en bereikte toen een soort vestibule, aan het eind waarvan zich een trap bevond.

Zij wipte haastig deze trap op en kwam zoo op een gaanderij waarop verschillende deuren uitkwamen.

Op een van deze deuren stond met groote letters „directeurskamer” geschilderd.

Agnes Foy trad binnen.

Zij bevond zich in een goed gemeubeld kantoor, waar langs de wanden een aantal schrijftafels stonden.

Voor ieder van die schrijftafels zat een jonge man, verdiept in een of ander werk.

Dwars door het vertrek liep een soort balustrade, waarin zich een kleine deur bevond.

Daar achter bevond zich blijkbaar het particuliere vertrek van den directeur.

Agnes Foy trad op een heer met grijs haar toe, die voor een der tafels zat te schrijven.

Het was de administrateur van het hippodrome.

— Is de directeur in zijn kamer, Blound? vroeg de zangeres, terwijl zij den administrateur een vriendelijk tikje op het hoofd gaf.

— Ja, miss, hij is er!

— Ik wil hem even spreken!

De administrateur trok een bedenkelijk gezicht.

— Dat zal niet gaan, miss!

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Hij heeft bezoek!

— Welnu, wat zou dat? Die bezoeker zal mij niet opeten.

Blound liet een zacht lachje hooren.

— Dat zou zeker niemand doen, miss, zeide hij galant, maar in dit geval vrees ik toch, dat gij wel wat onwelkom zoudt zijn. Weet gij wie daar binnen is? fluisterde hij.

Agnes Foy haalde de schouders op en zeide:

— Ik weet het niet, en ik stel er ook volstrekt geen belang in!

— Gij zult wel anders spreken, als ik zeg wie de bezoeker is! herhaalde Blound. Het is de zoon van den hertog van Comnaught!

Als de waardige administrateur misschien zou hebben gedacht, dat deze mededeeling grooten indruk op de zangeres had gemaakt, dan zou hij bedrogen uitkomen!

Agnes Foy speelde wat met den fijnen gouden ketting, die om haar hals hing en zeide:

— Wel, wel, het is verbazend! De neef van den koning dus! En denkt gij mij daarmee bang te maken, mijn waarde heer Blound. Kom, kom, ik verzeker u, dat ik nog wel heel andere hooge heerschappen onder mijn kennissen heb!

Met deze woorden liep zij op het kleine deurtje in de balustrade toe en opende het.

Verschrikt stond de administrateur op en liep op Agnes Foy toe om haar tegen te houden.

— Maar Miss — werkelijk... stamelde hij, ik geloof niet, dat de directeur u op dit oogenblik kan ontvangen.

— Agnes Foy kan men altijd ontvangen, hernam de zangeres op trotschen toon. Kom, uit den weg Blound.

Zij duwde den administrateur op zijde, opende het hekje, liep op de deur van het bureau toe en draaide zonder zich om het geweeklaag van den administrateur te bekommeren, den knop om.

Bij haar binnentreden stond een jonge man met gladgeschoren gezicht eenigszins verschrikt van zijn stoel op.

De directeur van het theater keek toornig over zijn schouder, om te zien wie het durfde wagen onaangevend zijn heiligdom binnen te treden.

Maar aanstonds nam zijn gelaat een vriendelijke uitdrukking aan.

Hij had een blik geslagen op het gelaat van zijn vorstelijken bezoeker en daar had hij niets dan onverholen bewondering op gelezen.

— Stoor ik? vroeg Agnes Foy op een toon, die duidelijk liet doorschemeren, dat zij volstrekt geen belang stelde in het antwoord.

— Eh — storen is bepaald het woord niet, zeide de directeur, maar —

Hij wierp een schichtigen blik op den jongen prins. Deze glimlachte en maakte een diepe buiging voor Agnes Foy.

— Gij stoort volstrekt niet, Miss, zeide hij op hoffelijken toon. Ik zou eerder geneigd zijn om te zeggen intengendeel.

— Nu, ik zie wel, dat gij heel wat vriendelijker zijt dan die oude knorrepot van een Blound, hernam de zangeres, terwijl zij den prins met haar groote blauwe oogen aanzag op een wijze, die ook een veel ouderen man nog van de wijs zou hebben gebracht.

De jonge prins kleurde licht, en maakte opnieuw een buiging.

— Gij moet niet vergeten, Miss, dat Blound mijn strenge bevelen heeft, meende de directeur nu te moeten opmerken. Hebt gij mij over zaken te spreken?

— Zaken! Wat een uitdrukking, riep Agnes Foy verontwaardigd uit.

— Hoe wilt gij dan, dat ik het noemen zal, zeide de directeur verwonderd.

— Noem het mijnentwege, zooals gij wilt — maar noem het geen zaken, zeide Agnes Foy stampvoetend. Ik ben een kunstares en met een kunstares doet men geen zaken.

De directeur boog zwiingend het hoofd.

Hij kende de bevallige zangeres reeds van vroeger en hij wist hoe spoedig zij op haar fijne teentjes getrapt was, hoe hooghartig en trots zij was.

— Neem mij niet kwalijk, Miss, zeide hij met geveinsde onderdanigheid. Wilt gij mij dan zeggen, dat gij mij komt bezoeken naar aanleiding van onze wederzijdsche betrekkingen?

— Zoo mag ik het hooren, riep Agnes Foy uit, terwijl zij in de kleine handjes klapte. Gij hebt het gerdan, mijnheer de directeur.

De jonge prins nam zijn hoed en wandelstok die op een stoel lagen.

— Dan zal ik maar gaan, zeide hij glimlachend, maar niet zonder spijt in zijn stem. Bij dergelijke gesprekken ben ik overcompleteet.

De directeur beet zich op de lippen.

Blijkbaar speet het hem, dat de zoon van den hertog hem reeds verliet.

Met veel strijkages liet hij den hoogen bezoeker uit, echter door een andere deur, dan die met het kantoor in verbinding stond.

— Uwe Hoogheid — Uw bezoek zal mij steeds zeer welkom en een hooge eer zijn, merkte hij onderdanig op.

De jonge prins wierp hem een kort knikje toe.

Daarop wierp hij nogmaals een bewonderenden blik op de zangeres, welken zij met een koket glimlachje beantwoordde en verliet ten slotte het vertrek, terwijl hij zich eenigszins gevoelde, als een kleine jongen die op school door zijn meester buiten de deur wordt gezet.

Met gekruiste armen kwam de directeur op Agnes Foy toe.

— Mijn waarde Agnes — ik kan niet zeggen dat je je bezoeken op een gunstig tijdstip brengt. Hebt je niet eens gemerkt, dat ik — dat ik zaken deed met Zijne Hoogheid.

Agnes Foy fronste de schoone wenkbrauwen.

— Een anderen toon, wat ik u verzoeken mag, directeur. Zoo spreekt men niet tegen een Agnes Foy.

De directeur stampte driftig op den vloer.

— Ik stel uw talent — en vooral uw schoonheid op prijs, Miss Agnes — maar ik vind dat gij uw trots wel een weinig zoudt kunnen inbinden. En zeg mij nu als je blijft kort en goed wat gij wilt.

— Meer geld, antwoordde de zangeres lakoniek.

De directeur staarde haar met open mond aan.

— Heb ik u goed verstaan? stamelde hij eindelijk. Wilt gij nog meer geld?

— Nog meer? herhaalde Agnes Foy minachtend. durft gij dat zeggen tegen iemand die gij met een voddige vijftig pond per avond afscheept.

De directeur werd rood van drift.

— Gij drijft het wel wat al te ver, miss Agnes! Menig directeur zou zich nog wel eens bedenken, alvorens zulk een buitensporige gage te betalen. Gij zijt toch niet de eenige die meespeelt in de revue? Er zijn er toch nog die ik evengoed moet betalen? Gij wilt nog meer, zegt gij? Weet gij wel of ik dat kan betalen?

Agnes Foy had gedurende deze korte toespraak met haar gouden halsketting gespeeld.

Zij knikte nu langzaam met het blonde hoofd, haalde een gouden sigarettenkokertje uit haar tasch, stak een sigaret aan en blies den directeur een geurige rookwolk midden in het gelaat.

— Dat kunt gij zeker, directieurtje! zeide zij. Dacht gij, dat ik niet wist, hoe ontzaglijk veel geld gij verdient?

— Maar wij hebben een contract! riep de directeur uit. Gij hebt u contractueel met vijftig pond per avond tevreden gesteld.

Agnes Foy haalde de prachtige schouders op.

— Loop naar de maan met je contract, directieurtje! Een vod papier, man! Verscheur het dan en maak een nieuw! En als het u soms niet bevalt — dan zeg ik u adieu en dan moet gij maar zien dat gij een ander krijgt in mijn rol te spelen. Gij weet wel, dat ik rijk genoeg ben en het wel zonder uw onnoozele vijftig pond sterling per avond kan stellen!

De directeur liep handenwringend op en neer.

Zijn trots als zakenman verbood hem toe te geven, en toch wist hij zeer goed, dat Agnes Foy een der grootste attracties van zijn revue zou zijn!

Om haar prachtig lichaam te bewonderen, slechts gehuld in een zeer dunnen gazen sluier, zouden honderd duizenden jonge en oude Londenaren naar het hippodrome stroomen!

Hij wist zeer goed, dat het tooneelspelerstalent van Agnes Foy slechts zeer weinig te beteekenen had en dat ook haar stem volstrekt niet boven het middelmatige uitstak.

Maar haar prachtige oogen, haar weelderig blond haar, dat, losgemaakt tot aan haar knieën reikte, haar schoon lichaam dat reeds als model voor de meest beroemde beeldhouwers van Engeland en in den vreemde had gediend; — dat alles in akte Agnes Foy tot de wereldberoemde variëteester, die zij sedert eenigè jaren was!

Zijn tweestrijd duurde slechts kort.

Hij bleef voor de jonge zangeres stilstaan en vroeg:

— Is het voor de laatste maal, Agnes?

— Voorloopig!

Een een tweede rookwolk trof den armen directeur in het gelaat.

— Voorloopig? Maar je richt mij ten gronde!

— Daar is geen gevaar voor, directeur! Wij maken er dus vijf en zeventig van?

Met een wanhopig gebaar hief de directeur zijn handen ten hemel.

— Vijf en zeventig! riep hij uit, alsof hem het einde der wereld was aangekondigd. Vijf en zeventig pond, terwijl gij zoo goed als geen kosten voor kleederen

hebt. Wat gij des avonds op uw lichaam draagt is met vijf pence ruimschoots betaald.

— Hoor eens, directeurtje, geen beledigingen, hoor!

Wij houden het dus op vijf en zeventig! Verander het contract maar spoedig — over een paar uurtjes kom ik het teekenen!

HOOFDSTUK II.

Zonderlinge werklieden.

Agnes Foy verliet de directeurskamer, zeer verheugd over het resultaat van haar kleine onderneming; aan dezen uitslag had zij trouwens geen oogenblik getwijfeld.

Zij liep vrolijk dansend voorbij de schrijftafels en verliet het bureau, achtervolgd door de smachtende blikken van een half dozijn hopeloos verliefde jongelui.

Zij daalde de trap weder af, stak de vestibule over, opende een deur, liep een breede gang af en bereikte zoo de voorzijde van het groote gebouw, dat op Piccadilly Circus uitziet.

Een buitengewoon fraaie, groen gelakte auto stond haar voor de deur van het gebouw te wachten.

Achter het stuurwiel zat een negerchauffeur in een keurig, ofschoon wat opzichtige livrei gestoken.

— Naar huis, Jack! beval de jonge zangeres, met den voet reeds op de treeplank.

Zij stapte in en de auto zette zich in beweging.

De jonge zangeres bezat te Londen een kleine, maar zeer sierlijke villa in Pall Mall gelegen en die haar eenige jaren geleden geschonken was door een harer aanbidders, een schatrijken, reeds halfkindschen Amerikaan, die haar slechts vier keeren per jaar eenige dagen bezocht als hij naar de oude wereld overstak.

In snelle vaart legde de auto den afstand binnen minder dan een kwartier af.

De villa bevond zich te midden van een kleinen, goed onderhouden tuin, die door een lagen muur omringd was.

De auto stond voor het hek stil, de neger sprong van den wagen en belde aan.

Dadelijk kwam een koket kamermeisje aanloopen, dat het hek opende.

Voor zij binnentrad zeide Agnes Foy tot den chauffeur:

— Ik denk over een uur weer uit te rijden, Jack!

De neger tikte aan zijn pet en grijnslachte, zoodat al zijn spierwitte tanden zichtbaar werden.

Agnes Foy volgde het smalle klinkerpad, dat naar de voordeur leidde, en trad de villa binnen.

Reeds in de groote hall ontdeed zij zich van haar prachtige bontmantel en haar hoed, welke de kame-nier van haar aannam.

— Geen boodschappen geweest, Jane?

— Niet de moeite waard, Miss! Een stuk of wat rui-kers, wat visitekaartjes, aanbiedingen van leveranciers en twee brieven!

— Bezoekers?

— Graaf Drumond en de Hertog van Brooke!

— Wat heb je gezegd?

— Dat u op de repetitie was! Maar zij wilden niet weggaan — en het heeft mij heel wat moeite gekost voor ik hun hielen weer zag!

Agnes Foy liet een helder lachje hooren.

— Heel goed, Jane! Die vervelende ouwe taaien hangen mij vreeselijk de keel uit.

De jonge zangeres had heur haar voor een prachtige Venetiaanschen spiegel wat in orde gebracht en opende nu de deur van een prachtig gemeubeld boudoir.

Juist op dat oogenblik werd er gescheld.

Jane wierp een blik door het kleine luikje in de voordeur.

Aan de andere zijde van het smalle tuinpad, voor het prachtig bewerkte hek stonden twee beambten van de gemeente-electriciteitswerken.

— Wat komen die doen? mompelde Jane in zich zelf.

Zij opende de deur, liep het tuinpad af en vroeg door het hek, niet zeer vriendelijk:

— Wat moeten jullie hier.

Een van de beide beambten, de grootste, stak zijn

arm door de spijlen van het hek en streek het bevallige kamerkatje liefkozend onder de kin.

— Wij komen je leiding eens nakijken, kindje! zeide hij.

— Mijn leiding! riep het kamermeisje verontwaardigd uit, die is uitstekend in orde!

— Mijn kameraad bedoelt de electricische leiding, schoon kind! merkte nu de jongste van de beide mannen op.

— Je bent gek! Daar mankeert niets aan! zeide Jane boos.

— Kom, kom, maak jij het hek maar eens gauw open en laat ons binnen, merkte nu de andere electricien weder op. Dat weten wij beter dan jij!

Het kamerkatje maakte een beweging van ongeduld, maar zij opende toch het hek.

— Kom dan binnen, dan kun je het zelf zien! riep zij uit.

— Ik behoef het niet eens te zien, ik kan het al ruiken! riep de jongste van de twee, blijkbaar een grappenmaker, vroolijk uit, terwijl hij het kameniertje in den molligen arm kneep.

— Houdt je handen thuis, hé! zeide Jane, terwijl zij den electricien een vinnigen slag op de vingers gaf.

— Laat jij dan je armen afzetten! hernam de electricien lachend.

Het drietal had de voordeur bereikt en trad nu binnen.

— Wacht hier! zeide Jane snibbig, dan zal ik mevrouw even gaan waarschuwen.

De kamenier verdween en deelde Agnes de komst der beide electriciens mede.

De jonge zangeres merkte onverschillig op:

— Zij zullen den stand van den meter komen opnemen.

— Wel neen, Miss, dat is verleden week pas gebeurd!

— Dan zal er wel ergens een defect aan de leiding zijn!

— Maar vanmorgen was alles nog uitstekend in orde, Miss! riep Jane uit.

— Nu goed, we zullen wel eens zien! zeide Agnes.

Zij stond op en volgde Jane naar de vestibule.

De beide mannen hadden hun zak met gereedschappen op den steenen vloer gezet en stonden met de handen in de zakken onverschillig rond te kijken.

Zij namen beleefd hun pet af, toen de schoone zangeres binnentrad.

— Neem mij niet kwalijk, dat wij storen, Miss, maar men heeft ons hierheen gestuurd — de hoofdkabel heeft een mankement, en nu is de directie bang, dat alle huizen in de buurt zonder licht en zonder warmte zitten!

— Wat een praatje! zeide Jane, terwijl zij naar den muur trad en den schakelaar van het electricische licht omdraaide.

Zij keek naar de fraaie electricische ganglantaarn, maar het lampje begon niet te gloeien.

— Zij hebben waarachtig gelijk! bromde zij een weinig verlegen. Er is iets niets in orde!

De jongste electricien liet een vroolijk lachje hooren.

— Ja, meisje — jij hebt misschien verstand van deuren opendoen en papiljotten draaien en wij weer van electricische geleidingen. Ieder zijn stiek, zeg ik maar!

— Komt het mejuffrouw gelegen, dat wij nu nog aan het werk gaan? vroeg de oudste, terwijl hij Agnes Foy met zijn grijze oogen vragend aanzag.

— Duurt het lang? vroeg de zangeres.

— Nu, er zullen minstens wel een paar uur mee heengaan, Miss!

— Ga je gang dan maar! Wij kunnen toch niet zonder warmte en licht blijven!

Zij raadpleegde haar horloge en zeide toen tot haar kamenier:

— Waarschuw Jack dan maar — en zeg dat ik dadelijk weer uitrijd! Ik heb geen lust in dien rommel te blijven zitten!

Tien minuten later had Agnes Foy het huis weder verlaten en waren de beide electriciens aan het werk gegaan.

Zij hadden wel gezien hoe de zangeres eenige fluissterende woorden met de kamenier gewisseld had en begrepen, dat het kamerkatje van haar meesteres bevel had ontvangen, in ieder geval een oogje in het zeil te houden.

Van dien plicht kweet Jane zich dan ook gedurende een goed kwartier.

Maar toen vond het lieve kind het voldoende.

Het begon in de kamers al zeer koud te worden, daar de electricische kachels geen warmte meer verspreidden, en in de keuken brandde een heerlijk fornuis!

Zij kon daar ook wat babbelen met de keukenmeid en den huisknecht en deze twee electriciens schenen al hun aandacht aan hun werk te besteden!

En zoo geviel het, dat de beide electriciens al spoedig aan hun lot werden overgelaten.

Toen er heinde en ver niets meer van de kamenier te

zien was, wierpen de beide mannen elkander een tevre-
den blik toe.

De een zat op het oogenblik boven op een groote,
dubbele ladder, terwijl de andere bezig was een draad
te splitsen.

— Ik geloof, dat het goed gaat, Edward! zeide de
man op den bēganen grond.

— Het gaat voortreffelijk, Charly! bevestigde de man
op de ladder.

Hij kwam naar beneden en zeide op fluisterenden
toon tot zijn metgezel:

— Het is een geluk, dat de schakelkast zich in de
vestibule bevond — ik behoefde slechts een kleine hand-
greep te doen en het geheele electricische bedrijf in dit
huis stond stil! Straks draaien wij den hefboom weder
terug en dan zal alles weder in volmaakte orde zijn!

Wie waren die beide electriciens, die zulk een zon-
derling gesprek met elkander voerden?

De grootste en blijkbaar de oudste was John Raffles,
alias Edward Lister, en zijn jongere metgezel was zijn
trouwe vriend Charly Brand, die reeds jaren lang al zijn
gevaarlijke avonturen medemaakte!

— Is het geen goed idee, dat wij hier binnen zijn ge-
drongen? vroeg Raffles op zachten toon.

— Neem mij niet kwalijk, antwoordde Charly Brand
lachend, maar dat zal nog moeten blijken. Is zij werke-
lijk zoo rijk?

— Schatrijk, beste jongen! Zij heeft de grootste ban-
kiers, schatrijke edellieden, ja zelfs prinsen van den
bloede tot minnaar gehad. Ik zeg gehad — maar ik zou
er volstrekt geen eed op durven doen, dat zij ze nog
niet heeft!

— Ze is er in ieder geval jong en mooi genoeg voor!
merkte Charly op met een tikje geestdrift in zijn stem,
die Raffles niet ontging.

— Verliefd? vroeg de Groote Onbekende ironisch.

— Goede hemel, hoe kom je erbij! antwoordde
Charly, terwijl een lichte blos in zijn wangen opsteeg.
Men kan toch wel een vrouw mooi en jong vinden zon-
der dadelijk verliefd op haar te zijn?

— Neen! antwoordde Raffles kortaf. Het laatste is
een onmiddellijk gevolg van het eerste. Heb je soms al
berouw? voegde hij er op sarcastischen toon aan toe.

— Ik denk er niet aan! antwoordde Charly veront-
waardigd. Het kan mij verder ook niet schelen of zij
mooi is, als zij inderdaad zooveel geld heeft!

— Dat heeft zij!

— En denk je, dat dat hier is?

— Wij komen juist om dat te onderzoeken! ant-
woordde Raffles lakoniek.

— Zouden wij niet aanstonds wat kunnen meenemen?

— Als het voor de hand ligt en het is veel — waarom
dan niet? Maar wij zouden dan een tweede nachtelijk
bezoek zeer gevaarlijk maken!

— Je hebt gelijk — wij moeten maar eens afwachten,
wat deze reparatie aan de leidingen oplevert.

De beide vrienden bevonden zich, toen zij dit gesprek
voerden, in het boudoir van de schoone zangeres.

Dicht bij het raam stond een zeer fraaie, ouderwetsche
secretaire.

Het meubel was blijkbaar goed gesloten.

Ook de andere kleine tafels en kasten in het vertrek,
waren op slot gedraaid.

Blijkbaar had de kamenier dit gedaan, toen de beide
gewaande electriciens zich in een ander vertrek op-
hielden.

Raffles bekeek de secretaire het eerst met het oog
van een kenner.

— Een zeer fraai oud meubel, zeide hij bewonderend.
Het is bijna jammer om het open te breken. Charly wees
zoo goed en stel je scherp gehoor eens even in dienst van
de goede zaak. Met andere woorden, — zet je eens bij
de deur om te luisteren.

— Wat wil je doen?

— Ik zal deze fraaie secretaire eens aan den tand
voelen.

Charly trad op de deur toe en Raffles haalde zijn bos
loopers te voorschijn en had de secretaire in eenige
tellen geopend, zonder dat er het minste spoor van
braak te zien viel.

Toen klapte het deksel terug.

Netjes geordend lagen verschillende papieren op het
tafelblad.

Het waren meest rekeningen en nota's, benevens
eenige brieven van vrienden en vereerders.

Raffles wierp er een onverschilligen blik op.

Hij trok achtereenvolgens eenige laadjes open.

In een paar daarvan lagen, achteloos neergeworpen
een paar gouden ringen.

Met een verachtelijk gebaar schoof Raffles de laad-
jes weder dicht.

— De moeite niet, zeide hij zacht.

Hij bleef nu voor het meubel stilstaan en bekeek het
nogmaals aandachtig.

— Welk een zonderlingen vorm heeft die schrijftafel.

bromde hij. Zou zij misschien een geheime bergplaats bevatten?

Hij bukte zich en keek onder het meubel.

Geduldig betastte hij alle uitstekende deelen.

Hij kon echter niets vinden.

Toen haalde hij achtereenvolgens weder alle laadjes uit hun sponning.

In een der zijwanden merkte hij een kleine kwast in het hout op.

Hij drukte er zachtjes tegenaan...

In het midden van de secretaire sprong een klein plankje open, dat achter eenige overdadig versierde krullen verborgen was geweest.

Een kleine opening werd zichtbaar.

Raffles stak er de hand in.

Hij haalde een pakje brieven te voorschijn samengebonden met een mauve lint, eenige verdorde bloemen en het portret van een man van omstreeks vijf en dertig-jarigen leeftijd, met een energiek gelaat en gekleed in de uniform van eerste luitenant bij de gele dragonders in het Oostenrijksche leger.

Raffles draaide de brieven in zijn hand om en om, keek naar het handschrift, beschouwde nogmaals het portret en liet toen een zacht gefluit hooren.

— Ei, ei, ei, was alles wat hij zeide.

Hij schoof de brieven weder in het geheime vak en wilde ook het portret er inschuiven.

Maar hij bedacht zich en riep zachtjes Charly bij zich.

Hij liet hem het portret zien.

— Ken jij dien heer? vroeg hij.

Charly keek nauwkeurig toe.

— Het gezicht komt mij wel bekend voor, zeide hij aarzelend.

— Je zult het wel eens in een geïllustreerd blad hebben gezien, zeide Raffles glimlachend.

— Het is een knappe kop. Een zuidelijk type.

Raffles knikte.

— Ja, jongenlief. Ik zal je maar niet lang in onzekerheid laten. De heer die op dit portret staat afgebeeld, is prins Miguel Maximiliaan Sebastiaan Marie, hertog van Braganza.

Charly had verbluft naar deze opsomming ge-
luisterd.

— Nooit van gehoord? vroeg Raffles glimlachend.

— Om je de waarheid te zeggen...

Raffles haalde de schouders op.

— Nu, het doet er ook niet toe, zeide hij onverschillig.

Toen draaide hij het portret om en glimlachte.

— Waar lach je? vroeg Charly.

— Omdat ook prinsen toch maar menschen zijn. Er staat op te lezen: „Von deinem kleinen Micky”!

En daarop wierp Raffles het portret weder in het geheime vak, klapte het plankje dicht en klapte met zijn vingers.

Op dat oogenblik werden er aan het einde van de gang naderende schreden gehoord.

Blijkbaar was het kamermeisje op het denkbeeld gekomen eens naar de werklieden om te zien.

Dadelijk waren Charly en Raffles weder hard aan het werk.

De kamenier trad binnen.

— Is het al klaar? vroeg zij.

— Nog een half uurtje, lief kind, dan zullen wij het defect wel gevonden hebben, antwoordde Charly, terwijl hij haar onder de kin streek.

Raffles had Charly een wenk toegeworpen.

Deze begreep hem aanstonds en begaf zich naar de vestibule.

Hij opende vlug het kastje en maakte de verbinding weder in orde.

Daarop voegde hij zich weder bij Raffles.

Zij werkten nog een tien minuten door en toen vond Raffles zoogenaamd het defect.

— Het is al klaar, kindlief! riep hij uit. Zie maar!

Hij draaide den schakelaar om.

Overal in het vertrek begonnen de lampjes te gloeien.

Aanstonds begonnen de gewaande werklieden hun gereedschap weer in te pakken.

Het kamermeisje scheen toch niet van zins te zijn hen alleen te laten.

Raffles wist nu trouwens genoeg van de inrichting van het huis.

En nadat Charly zich nogmaals had schuldig gemaakt aan een liefkoozend strikje onder de poezele kin van het kamermeisje, verlieten zij het huis.

HOOFDSTUK III.

Een zaak van internationaal belang.

Het was een druk heen en weer geloop in het Hotel „Regina”, niet lang geleden geopend en gelegen aan de Southwell Gardens in South Kensington, een der deftigste wijken van Londen.

Dit hotel behoort tot een der rijkste en duurste van Londen, hoewel het destijds pas zeer kort bestond had het zich reeds een grooten naam weten te verwerven.

De kellners behoorden tot de besten die er te krijgen waren en de oberkellner, een Duitscher, die negen talen vloeiend sprak, verdiende een ministers-salaris.

De keuken was boven iederen lof verheven en had reeds vermaardheid gekregen tot ver over de grenzen des rijks.

De inrichting der logeerkamers was zoodanig, dat men zich zou wanen in de vertrekken van een Koninklijk paleis te zijn.

De marmeren badkamers, de lift in zwaar vergulden liftkooi, de overdadige livreeën van de portiers en de grooms, de prachtig ingerichte billardzalen met hun veertig billards, de leeszaal welker tafel bedekt was met alle tijdschriften en bladen, die er in alle hoofdsteden ter wereld uitkwamen — dat alles wees er op, dat het Hotel Regina uit een onbekrompen beurs was opgericht.

Juist reed er een zeer groote, licht blauw gelakte auto voor de peristyle.

Onmiddellijk kwam er een groom toesnellen.

Maar nog voor hij het portier had kunnen openrukken, was dit van binnen geopend en stapte er een man uit van rijzigen lichaamsbouw en met verfijnden smaak gekleed.

Hij kon ongeveer veertig jaar oud zijn, misschien iets jonger.

Zijn kaarsrechte houding wees er op, dat hij gewend was te bevelen.

Zijn lichtgebruind gelaat had een energieke uitdrukking en zijn oogen wezen op een heerschzuchtig karakter.

Een dunne, zwarte knevel overschaduwde zijn dikke bovenlip.

Hij sprak in het Duitsch eenige woorden met den chauffeur, die eerbiedig aan zijn pet tikte en weg reed.

Daarop besteeg de vreemdeling de prachtige trap die naar het terras leidde, hetwels zich voor het hotel uitspreidde.

Van den groom nam hij evenmin notitie als van den kellner die kwam toesnellen.

Hij liep regelrecht door naar de vestibule en trad de loge van den portier binnen.

Deze, een zwaarlijvig man met een kaal hoofd was verdiept in de lezing van het vreemdelingenregister.

Hij keek op toen hij den bezoeker hoorde binnenkomen en was aanstonds een al gedienschtigheid.

— Mijnheer wenscht een kamer? vroeg hij buigend, terwijl hij zijn dikke handen over elkaar wreef.

— Vier! antwoordde de vreemdeling kortaf.

— Ah — mijnheer is waarschijnlijk niet alleen!

— Geheel alleen!

Op het dikke gelaat van den portier vertrok zich geen spier.

Hij had blijkbaar met een zeer rijken vreemdeling te doen, en dat was op den keper beschouwd niets bijzonders in het Hotel Regina!

— Waar wilt gij die kamers hebben, mijnheer?

— Op de eerste verdieping, met uitzicht aan de straat!

De portier trok een bedenkelijk gezicht.

— Ik weet niet of dat zal gaan, mijnheer — alle kamers op de eerste verdieping, tenminste die op de straat uitzien, zijn reeds besproken of bezet!

— Dan laat gij vier personen van hun kamer werpen, of stuurt er vier terug! merkte de vreemdeling op, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Ook nu bleef het gelaat van den portier volmaakt onbewogen.

Het moet echter gezegd, dat zijn eerbied voor den vreemdeling zienderoogen toenam.

— Nu, wij zullen wel zien, wat er aan te doen is, mijnheer! zeide hij onderdanig. Misschien kan men het wel schicken.

— Dat hoop ik! hernam de vreemdeling droog.

— Mag ik uw naam verzoeken?

— Graaf von Roszbach!

Alweder maakte de portier een diepe buiging.

Hij was een buitengewoon bereisd man en het geslacht van Roszbach behoorde tot den hoogsten adel in de Oostenrijk-Hongaarsche monarchie!

Het was met een bijna godsdienstige wijding, dat de portier den naam van den vreemdeling in het register noteerde.

— Waar is de gérant? vroeg graaf von Roszbach.

— Wilt gij hem spreken, graaf?

— Denkt gij, dat ik anders naar hem zou vragen? hernam de Oostenrijksche graaf.

— Neem mij niet kwalijk, graaf! stotterde de portier. Ik zal hem aanstonds opbellen.

Hij nam de telefoon van den haak en stelde zich met den gérant in verbinding.

Graaf von Roszbach had zich intusschen naar de vestibule begeven en daar plaats genomen in een der rieten stoelen.

Even later stond de gérant tegenover hem.

— Mijnheer de graaf wenscht mij te spreken?

Graaf von Roszbach knikte.

— Wilt gij dan zoo goed zijn, graaf, mij naar mijn particulier kantoor te volgen?

De graaf stond op.

— Ga voor! zeide hij kortaf.

De gérant stak de vestibule dwars over en opende de deur van een fraai gemeubeld vertrek, dat als kantoor was ingericht.

Hij maakte een uitnoodigend gebaar tot den hoogen bezoeker en deze trad binnen.

— Kunnen wij hier niet beluisterd worden? vroeg de bezoeker, zoodra de deur gesloten was.

— Neen, graaf! antwoordde de gérant. Wilt gij niet zoo goed zijn plaats te nemen?

— Neen, ik zal blijven staan. Wat ik u te zeggen heb, behoeft slechts kort te duren.

— Zooals gij wilt, graaf!

De graaf knoopte zijn handschoenen los.

Hij vestigde zijn doordringende zwarte oogen op het gelaat van den gérant en vroeg toen:

— Weet gij wie ik ben?

— Jawel, graaf, Prins Miguel van Braganza!

De vreemdeling deinsde een stap achteruit.

— Hoe weet gij dat dan? vroeg hij, verbaasd en eenigszins verschrikt.

— Omdat uw portret eenige jaren geleden in vele geïllustreerde bladen heeft gestaan, toen gij een bezoek gebracht hadt aan ons hof! antwoordde de gérant kalm.

— En waarom hebt gij dan niet laten merken, wie ik was! riep graaf von Roszbach uit.

— Omdat ik volstrekt niet wist, of het u aangenaam zou zijn, dat men uw incognito doorzien had!

Graaf von Roszbach knikte.

— Dat is een reden! zeide hij. Welnu, luister goed! Ik wil volstrekt niet, dat men weet, dat ik hier ben. Ik kom hier voor zeer intieme zaken en ik wil volstrekt niet, dat men hier te Londen verneemt van mijn aanwezigheid. Gij zorgt er dus voor, dat mijn incognito gehandhaafd blijft!

— Ik zal mijn uiterste best doen, graaf!

— Nu iets anders! Kunt gij mij het adres opgeven van Agnes Foy?

De gérant was uit den aard van zijn beroep iemand, die zijn gelaatstreken uitstekend in bedwang wist te houden.

Maar bij het hooren van deze vraag had hij toch eenige moeite zijn verbazing te verbergen.

Een prins van het geslacht der Braganza's, wiens voorouders nog geen halve eeuw geleden op den Portugeeschen troon hadden gezeten, die naar het adres vroeg van een variété-zangeres.

De gérant had echter dadelijk weder zijn kalmte herwonnen en antwoordde met een effen gezicht:

— Dat kunnen wij aanstonds voor u informeeren, graaf!

— Zij treedt immers in het hippodrome-theater op?

— Ja graaf, — dat is te zeggen — over een paar dagen beginnen de voorstellingen van de revue waarin zij optreedt, maar deze wordt nu reeds iederen dag gerepeteerd!

— Uitstekend! Dan nog deze vraag — kunt gij mij een zeer goeden detective aanbevelen?

De gérant dacht even na!

Toen antwoordde hij haastig:

— Ja, graaf! James Sullivan is een van onze beste politiemannen!

— Ik moet den beste hebben!

— Dan zoudt gij het misschien met een vrouw voor lief moeten nemen! antwoordde de gérant. Want James Sullivan heeft onlangs in een interview zelf verklaard, dat hij de detective Dorrit Evans nog boven zichzelf stelde.

— Dan zal ik mij van hen bedienen! zeide Prins Miguel.

— Wilt gij dat zij hier komen, Graaf?

— Nog niet — ik wil eerst nog een poging wagen om ... maar dat raakt u niet! En nu heb ik u nog slechts zeer ernstig op het hart te drukken, dat er van alles wat wij hier nu verhandeld hebben, volstrekt niets mag uitlekken.

— Mijnheer de Graaf — wat gij aan den gérant van het Hotel Regina toevertrouwt, dat is even veilig bewaard als de kroonjuweelen in den Tower.

— Het is goed! Ik denk hier eenige dagen te blijven, ik reken stellig op vier kamers aan de straat op de eerste verdieping.

De gérant boog.

Prins Miguel van Braganza, die altijd reisde onder den naam van Graaf von Roszbach, stond bekend als een zeer rijk man en er was hem dus veel aan gelegen het hem naar den zin te maken.

De prins verliet het vertrek.

Hij ging de vestibule weder door en daalde het terras af.

Op de onderste trede aangekomen, raadpleegde hij zijn horloge.

Hij stampte driftig met den voet.

Juist kwam de helder blauw gelakte auto weder aanrijden.

De chauffeur trok een verschrikt gezicht.

— Gij zijt bijna een halve minuut te laat, Karl! zeide de Graaf op strengen toon. Gij weet wel, dat ik niet van wachten houd!

De prins besteeg de trappen opnieuw.

Er scheen hem iets te zijn ingevallen.

Hij ging het vertrek van den gérant weder binnen en trof dezen daar nog aan.

— Ik wilde gaarne onmiddellijk het adres van Agnes Foy weten!

De gérant belde het hippodrome-theater op en vijf minuten later verliet de prins het hotel weder en zeide op korten toon tot den chauffeur:

— Pall Mall No. 17!

De auto zette zich in beweging.

De chauffeur scheen den weg in Londen reeds zeer goed te kennen, want binnen een half uur had hij het opgegeven adres bereikt.

De auto stond stil.

De chauffeur sprong van den wagen en trok aan de bel naast het hek!

De huisdeur ging open en een huisknecht kwam toelopen.

Voor hem uit liepen twee werklieden van de gemeente-electriciteit, die blijkbaar zooeven het huis verlaten hadden.

De knecht ging hen voorbij en opende het hek.

Intusschen was Graaf von Roszbach reeds uitgestapt.

— Is je meesteres thuis, man?

— Neen, mijnheer! antwoordde de bediende.

— Dan zal ik op haar wachten! Rijdt maar terug, Karl, en kom over een uur maar eens hooren of ik hier nog ben!

En zonder op het verontwaardigde gelaat van den bediende te letten, ging hij het hek binnen, schoof den man eenvoudig ter zijde en liep langs het smalle tuinpad naar de nog openstaande voordeur.

Hij moest daarbij de twee werklieden passeeren.

Het kamermeisje kwam den bezoeker een paar stappen tegemoet en keek hem verbaasd aan.

Maar plotseling uitte zij een kreet van schrik.

— Zijt gij het, Graaf! riep zij uit.

— Ja, Rosette, ik ben het. Duurt het lang voor je meesteres terugkomt?

— Ik weet het niet, Graaf en ik weet ook niet, of zij u wel zal willen ontvangen.

— Willen ontvangen! riep de Graaf toornig. Ik zou wel eens willen zien dat zij het durfde weigeren!

Daarop liep hij recht door naar het boudoir van de zangeres, terwijl de kamenier zich schouderophalend verwijderde.

Een uur verstreek.

Toen werd de deur van het boudoir haastig geopend.

Agnes Foy stond op den drempel met de handen in de zijde en toornig flikkerende oogen.

— Sinds wanneer is het gewoonte ten hove, graaf, dat men zonder een voorafgaande uitnoodiging een dame bezoekt?

Graaf von Roszbach was opgestaan.

— Mijn waarde Agnes, laat dien toon tegenover mij varen, zeide hij koel. Gij zijt niet meer — nu, wat gij vroeger waart.

— Zeg toch uw minnares, riep Agnes Foy met een hoonend lachje uit. Gij moogt de dingen gerust bij hun naam noemen.

— Laat het zijn, zooals het wil, hernam de graaf kortaf. Gij begrijpt zeker wel, dat ik niet hier ben gekomen, om — onze relaties weder aan te knopen.

— Heb ik u er om gevraagd? vroeg de zangeres, terwijl zij het hoofd met een ruk naar hem omwendde.

— Neen, dat moet ik erkennen, zeide de bezoeker. Ik wil zelfs nog verder gaan en toestemmen, dat gij jegens mij na onze scheiding — eh — zeer behoorlijk hebt gedragen.

— Hadt gij dan het tegendeel verwacht — dacht gij met een vischwijf te doen te hebben?

De graaf boog het hoofd en een lichte blos steeg in zijn wangen op.

— Laat ons niet op deze wijze voortgaan Agnes! zeide hij op eenigszins zachteren toon. Het dient tot niets en het prikkelt ons beiden. Wij zijn destijds in vrede van elkaar gegaan, — en beiden geloof ik niet ontvreden!

— Gij zinspeelt zeker op de ongelukkige vijftig duizend kronen, die gij mij geschonken hebt! riep Agnes Foy hoonend. Gij moogt er wel van spreken — een man die ettelijke tientallen malen millionair is! Maar gij hebt gelijk, laten wij niet op deze wijze doorgaan. Zeg mij kort en goed wat gij bij mij komt doen!

Graaf von Roszbach bekeek zijn nagels.

Alhoewel hij gewend was te heerschen en te bevelen in zijn kwaliteit van dragonder-luitenant, stond hij toch blijkbaar verlegen, hoe hij het pijnlijke gesprek moest beginnen.

Maar plotseling richtte hij het hoofd op en zeide snel achter elkaar:

— Ik begeef mij over eenige maanden in het huwelijk.

— Zoo, zoo? vroeg Agnes Foy langgerekt. Wel, wel? Ei, ei!

— Hebt gij er soms iets tegen? vroeg Von Roszbach ongeduldig.

— Wat zou ik er tegen hebben, prinsje? Als een vrouw zoo gek is om zich aan u te binden, dan moet zij het zelf maar weten!

Er scheen een pak van het hart van den Graaf te vallen.

— Zoo mag ik het hooren! riep hij opgewekt uit. Je zou je dus niet tegen mijn huwelijk verzetten?

De zangeres haalde de schouders op.

— U is niet goed bij uw verstand, mijn waarde Graaf! zeide zij. Het valt mij niet in om u te beletten te doen, wat uw hart u ingeeft! En mag ik weten wie de gelukkige is?

Graaf von Roszbach scheen even te aarzelen.

Toen antwoordde hij nog eenigszins wijfelend:

— Prinses Mary van Connaught!

Agnes Foy liet een langgerekt gefluit hooren!

— Sapperloot — dat liegt er niet om! zeide zij. De nicht van den Koning! Het jongste zusje van dat aardige prinsje, dat ik vanmorgen bij den directeur zag! En — wat ik vragen mag — staat dat voorgenomen huwelijk soms in verband met uw pogingen om den Portugeeschen troon machtig te worden?

Graaf von Roszbach deed verschrikt eenige stappen op de zangeres toe en maakte een gebaar als wilde hij haar de hand op den mond leggen!

— Zwijg toch! zeide hij op heeschen toon. Zijt gij dol geworden; als men u eens hoorde!

— Ja, dan zouden al je plannen in het water liggen, nietwaar Graafje, en dat zou vreeselijk jammer zijn voor die arme Portugeezen, die er letterlijk naar snakken u tot Koning te krijgen! Wil ik u mijn meening eens zeggen, Graaf!

— Laat eens hooren — maar spreek wat zachter! zeide de Graaf met een schichtigen blik op de deur.

— Nu dan — gij zijt stapelgek! Ik weet wel wat gij hier komt doen! Gij wilt den Koning eens komen polsen over uw plannen, niet waar? Want de steun van den Koning van Engeland moet voor u wel zeer kostbaar zijn! En een huwelijk met zijn nicht zou u zeer ten stade komen. Heb ik niet goed geraden?

De Graaf zweeg en boog het hoofd.

Toen keek hij de zangeres doordringend aan en zeide op koelen toon:

— Ik zie ook niet in waarom ik het zou verzwijgen, inderdaad dat zijn mijn voornemens!

— En zijt gij alleen hier gekomen om mij dat te zeggen?

— Dat weet je wel beter! zeide de Graaf, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Je weet wel, waarom ik kom. Ik wil mijn brieven en ik wil het portret terug hebben!

Er volgde een langdurige stilte op deze woorden.

Agnes had een sigaret opgestoken.

Zij steunde met een harer knieën op een stoel, dien zij op twee pooten liet schommelen en neuriede zachtjes voor zich heen, met de sigaret tusschen de tanden geklemd.

Toen liet zij den stoel los en kwam spelend met haar gouden halsketting, vlak voor den kroonpretendent staan.

— Gij wilt ze — en gij krijgt ze niet! zeide zij langzaam.

De prins balde toornig de vuisten.

— Dat zal je laatste woord niet zijn, Agnes!

— O ja — toch wel! hernam de zangeres, terwijl zij langzaam met het hoofd knikte.

— Gij weigert dus die compromitteerende brieven terug te geven?

— Ik weiger!

— Maar weet gij niet, dat gij daardoor mijn huwelijk onmogelijk kunt maken.

— Dat weet ik!

— Maar welke reden hebt gij dan, om mij die brieven niet terug te willen geven!

Agnes Foy kwam nog dichter bij haar voormaligen doorluchtigen minnaar staan en plaatste de kleine handen in de zijde.

Haar groote oogen fonkelden.

— Waarom, vraagt ge? Dat zal ik u zeggen, Graaf! Je zult er buitengewoon van ophooren, dat kan ik mij wel voorstellen, omdat je er vroeger nooit aan zoudt hebben gedacht, mij naar zulke zaken te vragen! Ik was een speelpop voor je, een mooi beeldje, iets meer dan een hazewind en iets minder dan een renpaard! Naar mijn overtuiging heb je nooit gevraagd, omdat het je nooit zou zijn ingevallen, dat ik er zoo iets op na kon houden!

— Waar wil je heen? mompelde Graaf von Roszbach.

— Dat zul je hooren! En misschien zul je er wel om lachen! Want je voormalige minnares, prins Miguel, is een vurige republikeinsche! Ja, ik wist wel, dat je daarover zou staan te kijken! Begin je nu wat licht te zien. Nu is er nog iets, mijn waarde heer! Dat je in Portugal een staatsgreep zoudt willen beproeven — dat laat ik daar, iedereen moet doen wat hij voor zich als het beste beschouwt, maar Graafje — vrees dat jij in staat zou zijn om zelfs het voorspoedigste land binnen tien jaren aan den rand van den afgrond te brengen! Je bent ijdel, oorlogszuchtig, en het spijt mij dat ik het zeggen moet — maar aan overmaat van verstand sukkel je ook niet! Het eenige wat ik nog in je gewaardeerd heb, was je heerszuchtige natuur, die zou je als Staatshoofd wellicht goed te pas komen — maar misschien niet ten gunste van je volk!

Graaf von Roszbach was door deze toespraak zoo overbluft, dat hij in het eerst volstrekt niet wist te antwoorden.

Maar langzaam werd het besef in hem wakker, dat hij in deze vrouw, wier gemoed hij nooit gepeild had, wellicht een zeer gevaarlijke tegenstandster zou kunnen krijgen.

Eindelijk wist hij zich toch genoeg te bedwingen om met geveinsde kalmte te kunnen zeggen:

— Ik weet niet of het aan jou staat te beoordeelen of ik geschikt zou zijn om heerscher over Portugal te worden. In ieder geval verzeker ik je dat ik mij niet in mijn plannen wil laten dwarsboomen. En daarom zeg ik je nogmaals, dat ik mijn brieven en mijn portret terug wil hebben!

— En daarop antwoord ik je nogmaals, dat je ze niet krijgt! antwoordde de zangeres.

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste woord!

De graaf maakte een gebaar als om naar zijn portefeuille te grijpen.

— Maar als je mij die brieven niet wil geven — dan wil je ze me misschien verkoopen?

Agnes Foy werd zeer bleek.

Zij wierp de sigaret in een aschbakje, ging vlak voor haar bezoeker staan, wees met een gebiedend gebaar naar de deur en beval kortaf:

— Verlaat mijn huis, mijnheer!

Graaf Roszbach deinsde terug, alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

Toen greep hij met een resoluut gebaar zijn hoed.

Hij wendde zich, alvorens heen te gaan, nogmaals tot de zangeres en zeide op dreigenden toon:

— Luister eens, Agnes Foy! Wat een Miguel van Braganza zich voorneemt, dat volvoert hij. Mijn voorvaderen hebben eeuwenlang op den Portugeeschen troon gezeten en ik heb een duren eed gezworen dat ik de Braganza zal zijn, die na dit onzinnige republikeinsche tijdperk, weder de monarchie in Portugal zal invoeren! Gij hebt geweigerd mij de brieven terug te geven, welker publicatie mijn plannen voorloopig onmogelijk zouden kunnen maken, maar ik waarschuw u, dat ik wel middelen zal weten te vinden om die compromitteerende stukken weder in mijn bezit te krijgen.

— Probeer het, Graaf! zeide Agnes Foy koel. En wees nu zoo goed mij van uw gezelschap te ontslaan!

Zij drukte op een electriche schel.

Het kamermeisje kwam binnen.

— Laat dien heer uit! zeide Agnes kortaf.

De kroonpretendent maakte een diepe buiging, beet zich op de lippen en verliet zwijgend het vertrek.

Vijf minuten later reed de lichtblauw gelakte auto in levensgevaarlijke snelheid weder terug.

HOOFDSTUK IV.

Raffles maakt groote plannen.

Raffles en Charly hadden den bezoeker, die zich zoo ongevraagd toegang tot het huis van de zangeres verschaft, even nagekeken en toen een veelbeteekenenden blik met elkander gewisseld.

Zij liepen nu het tuinpad verder af, openden het hek en stonden op straat.

Zij liepen eenigen tijd zwijgend voort.

Toen riep Raffles een voorbijrijdende huur-auto aan.

Hij riep den chauffeur een adres toe en de beide vrienden sprongen in den wagen.

— Dat was een merkwaardige ontmoeting! zeide Charly na eenigen tijd.

— Dat mag je wel zeggen! kwam Raffles. De man van het portret kwam de dame van zijn hart een bezoek brengen!

— Maar hij scheen niet bepaald met open armen te worden ontvangen!

— Je hebt gelijk — dat is het woord niet!

— Wat zou hij er komen doen?

Raffles dacht even na.

— Laat ons eens zien! zeide hij. Als ik mij niet sterk vergis zijn de betrekkingen tusschen Agnes Foy en Prins Miguel van Braganza, waarvan iedereen te Weenen afwist, sedert een paar jaar verbroken. Dat de man plotseling weder door liefdeswaanzen is aangegrepen, kunnen wij beslist als uitgesloten beschouwen.

— Verder? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Verder is prins Miguel ongehuwd! Een toeval heeft ons zijn brieven en portret doen vinden! Welnu, vindt je de combinatie zoo gewaagd, dat hij de zangeres is gaan bezoeken om zijn brieven terug te vragen?

— Integendeel, dat is heel wel mogelijk! zeide Charly.

— Nu geloof ik niet dat onze vriend de kattenbelle-tjes terugkrijgt, want Agnes Foy is er in het geheel niet de vrouw naar, om zulke stukken zoo maar goedschiks af te geven. Je hebt zelf gezien hoe zorgvuldig zij ze verborgen heeft! Beste Charly, zeide Raffles, terwijl hij zich in de handen wreef, ik geloof dat wij hier door een toeval te midden in een hoogst belangwekken-

de zaak terecht zijn gekomen. Ken je de geschiedenis van de Braganza's?

Charly krabde zich achter het oor.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik in de algemeene geschiedenis nooit heel sterk ben geweest! Wat was er met hen?

— O, het is in een paar woorden verteld, antwoordde Raffles glimlachend. Braganza is de stamnaam van de dynastie die tot voor eenige jaren in Portugal en tot het jaar 1889 ook in Brazilië geregeerd heeft. Ik wil je niet vermoeden met een langdradige geschiedenis van dat geslacht, en je slechts mededeelen, dat een zijlinie van het huis Braganza, afstammend van den tweeden zoon van Ferdinand I, steeds een aantal pretendenten naar de Portugeesche kroon heeft geteld. En onder die pretendenten is onze prins Miguel zeker niet een van de minsten, ofschoon hij zich liever de tong zou afkappen, dan er rond voor uit te komen!

— Lieve hemel! riep Charly uit. Dan is het niet geheel en al onmogelijk dat zijn komst naar Londen in verband staat met zijn eerzuchtige plannen!

— Dat is integendeel hoogst waarschijnlijk! hernam Raffles bedaard. Ik behoef je er zeker niet aan te herinneren, dat er een paar jaar geleden, nadat de jonge Koning Manuel van Portugal reeds langen tijd van zijn troon ontzet was verklaard, een opstand door de Royalisten is verwekt?

— Ja, dat herinner ik mij, zeide Charly. Die opstand is immers mislukt?

— Ja, de regeering te Lissabon is dadelijk zeer krachtig opgetreden en de geheele revolutie heeft geen dag bestaan. Nu, het is een openbaar geheim, dat Prins Miguel in die revolutie de hand heeft gehad! En men kan er nu wel zeker van zijn, dat zijn bezoek aan onzen Koning, hetwelk hij een maand voor de revolutie bracht, in onmiddellijk verband heeft gestaan met zijn hoogdravende plannen! Er moest hem namelijk veel aan gelegen zijn den stilzwijgenden en leidelijken steun van den Engelschen souverain te verwerven!

— En nu denk je dat hij zijn plannen niet heeft opgegeven?

— Dat doet een man als Prins Miguel niet en het is ook wat al te dwaas om te veronderstellen, dat hij slechts naar Londen zou komen met het doel zijn brieven terug te vragen! Daarmee wil ik echter niet zeggen, dat hij die compromitterende stukken niet tot iederen prijs terug zal willen hebben, want onze jeugdige zangeres zou daarmee een groot schandaal kunnen verwekken en dat zou een pretendent naar den Portugeeschen troon al zeer slecht te stude komen.

Charly had zwijgend naar deze uiteenzetting geluisterd.

— Wat je daar zegt, klinkt alles zeer aannemelijk! zeide hij. Men heeft mij wel eens verteld, dat de Braganza's zeer rijk zijn?

— Buitengewoon! Het is bijna niet te gelooven, welke geweldige sommen zekere heerschers bijeen hebben weten te stelen. En men zegt dat deze spruit der Braganza's het in dat opzicht buitengewoon ver heeft weten te brengen.

Charly wierp zijn meester een eigenaardigen blik toe.

— Vindt je niet — dat die omstandigheid voor ons zonder belang is?

Raffles beantwoordde den blik van zijn jongen vriend.

— Ik acht haar integendeel van het grootste gewicht! zeide hij met een effen gelaat.

— Waar zou hij logeeren?

— Dat weet ik niet, maar wij zullen er spoedig genoeg achter zijn gekomen. Hij zal nu zeker wachten tot Agnes is teruggekeerd en dat zal nog wel een tijdje duren! Dan zal er waarschijnlijk een gesprek tusschen hen beiden plaats hebben, dat ook niet aanstonds afgeloopen zal zijn. Kortom, wij zullen tijd in overvloed hebben om naar huis te gaan, ons te verkleeden, en met een onzer snelste auto's terug te keeren.

— En dan?

— Vervolgens zal zich wel een gelegenheid voordoen om onzen waarden pretendent te ontlasten van een deel zijner overbodigen rijkdom!

Juist toen Raffles dezen zin met nadruk had uitgesproken, hield de auto stil.

De beide vrienden stegen uit.

De chauffeur werd betaald en weggezonden.

De twee mannen bevonden zich nu in de Regentstreet!

Zij liepen nog ongeveer tien minuten snel door, en sloegen toen een zeer stille zijstraat in.

Deze straat werd aan eene zijde gevormd door een hoogen muur, behoorend bij de villa, welke John Raffles bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

In deze villa had hij als het ware zijn hoofdkwartier gevestigd.

En niemand zou in den algemeen bekenden philantrop, Lord Aberdeen, den gevreesden gentleman-inbreker hebben gezocht.

Aan de overzijde bevond zich de blinde muur van een reusachtig pakhuis.

In het midden van den tuinmuur bevond zich een kleine poort op eenigen afstand van de reusachtige deuren van de auto-garage.

Raffles haalde een kleinen sleutel uit zijn zak, overtuigde zich dat er niemand in de straat te zien was en opende de deur snel.

Vlug traden de beide vrienden binnen.

Zij bevonden zich nu in het prachtige park, dat bij de villa behoorde op eenige meters van de garage, waarboven zich de woning van den trouwen chauffeur Henderson bevond.

Deze kwam aanstonds toelopen.

— Wij zijn het, Henderson! zeide Raffles vriendelijk. Wij moeten over twintig minuten een zeer snelle auto hebben.

De chauffeur knikte.

— Ik zal zorgen dat de auto er aanstonds is, Mylord! Hierop begaven de beide vrienden zich snel naar de villa.

Zij bereikten spoedig de slaapkamer, en begonnen zich daar haastig te vermommen.

Zij wierpen hun werkkleeren af en staken zich in een chique wandeltoilet.

Dit alles was binnen een kwartier afgeloopen.

De twee vrienden hadden een pruik opgezet en ook hun gelaat zoodanig veranderd, dat niemand in hen Lord Aberdeen en zijn secretaris zou herkennen.

Zij begaven zich weder naar het park en hadden spoedig de garage bereikt.

Een zeer snelle lage auto stond reeds gereed.

— Ik wilde dat je den kraag van je livrei zoo hoog mogelijk opzette en je pet goed in de oogen zette, Henderson! zeide Raffles tot den chauffeur. Het is niet noodig dat men je herkent, al komt het wel eens meer

voor dat de vrienden van Lord Aberdeen in een zijner auto's rijden.

Henderson volgde het bevel op en wierp daarop de groote deuren van de garage open.

Vervolgens reed hij de auto naar buiten.

Ook nu was er niemand in de stille straat te zien.

De deuren werden weder gesloten en Charly en Raffles stapten in.

— Naar Pall Mall No. 17, Henderson! riep Raffles zijn chauffeur over het lange tusschenschot toe. Maar houdt niet vlak voor het huis stil, maar een meter of vijftien daar vandaan.

— Uitstekend, Mylord!

De auto zette zich in beweging.

Binnen tien minuten was Pall Mall bereikt.

Op vijftig meter voor het aangeduide huis stond de auto stil.

Raffles stootte Charly aan.

Voor het huis stond een prachtige, lichtblauw gelakte auto stil.

— Voor iemand die incognito reist een tamelijk opzichtige kleur! zeide Raffles op zachten toon. Ik geloof niet, dat ik haar ooit zou vergeten!

Op dat oogenblik werd het hek geopend en kwam een man met snelle, driftige schreden het tuinpad af.

Het was Prins Miguel van Braganza.

Zonder links of rechts te kijken liep hij naar de auto en stapte er in, na den chauffeur in het Duitsch iets te hebben toegeroepen.

— Jammer, dat we het hier niet konden verstaan! zeide Raffles.

— Nu, het beteekent niet veel.

Hij bukte zich voorover en fluisterde Henderson toe:

— Zie je gindsche auto met die bijzondere lichtblauwe kleur?

— Jawel, Mylord! antwoordde Henderson met een klank van bewondering in zijn stem. Het is een zestigpaards!

— Je ziet toch hoop ik wel kans haar bij te houden?

— Maar Mylord! riep Henderson verontwaardigd uit. Wij loopen eens zoo hard.

— Goed zoo! zeide Raffles glimlachend, daar hij den trots van zijn chauffeur op zijn wagens kende. Je behoeft haar volstrekt niet voorbij te rijden, integendeel, daar moet je goed voor oppassen, het is voldoende als ik weet waar die auto en haar meester blijft!

Nu werd het portier van de lichtblauwe auto met een harden smak dichtgeklapt en de wagen schoot vooruit.

Op hetzelfde oogenblik bracht Henderson zijn eigen auto in beweging.

En zoo voortreffelijk wist de brave chauffeur zijn wagen te besturen, dat de afstand tusschen de beide wagens nooit meer bedroeg dan vijftig meter, en maar zelden minder werd.

Twintig minuten verstreken.

Eindelijk hield de lichtblauwe auto voor het Hotel „Regina” stil.

Aanstands bracht Henderson zijn eigen wagen tot staan.

Raffles stapte uit, gevolgd door Charly.

— Wacht hier, zeide hij tot Henderson, tot je een boodschap van mij krijgt. Je kent het wachtwoord!

Zonder een oogenblik te verliezen snelden de beide vrienden naar den ingang van het Hotel.

Zij bereikten dien bijna gelijktijdig met Prins Miguel,

De Portugeesche troonpretendent scheen in de grootste opwinding te verkeerren.

Zijn wenkbrauwen waren samengetrokken en hij uitte binnensmonds een reeks van vloeken in het Duitsch, die iedere Pruisische sergeant hem zou hebben benijd!

Raffles en Charly traden binnen als een paar bezoekers die met hun tijd geen weg weten en voornemens waren op het prachtige terras plaats te nemen.

De Prins ging regelrecht op de loge van den portier toe.

De man was er toevallig niet en de Prins nam dus zelf den telefoongids van het kleine tafeltje en doorbladerde het met koortsachtige haast.

Raffles en Charly kwamen onverschillig naderbij drentelen.

De deur van de loge was open blijven staan.

De Prins nam het toestel van den haak.

Raffles en Charly verdraagden hun schreden.

En nu hoorden zij de barsche stem van den prins het volgende zeggen:

— Spreek ik met Scotland Yard? Uitstekend — ik wenschte dat mijnheer Sullivan en Miss Eyans, die mij als twee voortreffelijke detectieven zijn aanbevolen, onmiddellijk naar het Hotel Regina kwamen — een inbraak vraagt gij? Veel erger! Een moord dan? Ook niet — het is nog erger! Haast u wat, wat ik u verzoeken mag! Maar wacht — nog iets! Wees zoo goed u naar de woning van Agnes Foy te begeven en te vragen of zij u wil vergezellen! Waarvoor dat alles is, vraagt ge?

Dat zult ge wel zien! Het is voor een zeer

belangrijke zaak. Zeg aan Agnes Foy dat ik haar een laatste kans wil bieden! Ik kan op uw stilzwijgendheid rekenen? Goed, goed! Gij moet vragen naar Graaf von Roszbach!

De prins hing het toestel weder aan den haak.

Raffles en Charly hadden genoeg gehoord!

Zij slenterden langzaam verder.

De prins verliet het kleine vertrekje, en scheen de tegenwoordigheid van de beide mannen zelfs niet te hebben opgemerkt.

Raffles overtuigde zich, dat hij zich verwijderd had en trad snel de loge binnen.

Hij sloeg het vreemdelingenregister op, waarvan ook de portier een exemplaar onder zijn berusting had.

Op de laatste bladzijde stond de naam van Graaf von Roszbach.

Hij bleek zich met drie kamers tevreden te hebben gesteld.

Boven zijn naam stond een andere, die was doorgestreken.

Juist toen Raffles zich hiervan overtuigd had, kwam de portier haastig aanloopen.

Raffles verloor geen oogenblik zijn kalmte.

— Ik bestudeer het vreemdelingenregister, vriend, om mij den tijd wat te verdrijven, wachtende op je terugkomst.

— Neem me niet kwalijk, mijnheer, stamelde de man. De gérant liet mij roepen.

— Ik zie in het register, dat het hotel bijna geheel bezet is?

— Het scheelt tenminste niet veel! Wenscht mijnheer een kamer!

— Ja, voor slechts eenige nachten!

— Maar dat zou prachtig uitkomen, mijnheer! riep de portier uit. Naast de vertrekken van een hooggeplaatst vreemdeling bevindt zich een kamer, die reeds besproken was, maar die geen half uur geleden telegrafisch is afgezegd. En als mijnheer.....

Raffles liet den man niet uitspreken.

Hij haalde een souverain uit zijn zak en duwde dien met een korte beweging in de handpalm van den waardigen portier.

— Begrepen, goede man! zeide hij. Ik zal die kamer graag betrekken!

— Gij zult haar hebben, mijnheer! riep de portier uit. Gij hebt zeker bagage bij u?

— Zij staat nog aan het station en komt over een uur. Maar ik wilde mij nu gaarne naar de logeerkamer begeven, om mij wat te verfrischen en een gesprek met mijn Londenschen vriend hier te voeren.

— Uitstekend, mijnheer, uitstekend. Uw naam, als ik u verzoeken mag?

— Graaf Bickford, Herbert William!

De portier noteerde den naam, plaatste er het nummer van de kamer achter en drukte op een electriche schel.

Dadelijk kwam de groom toesnellen.

— Breng deze heeren naar no. 35! beval de portier.

De groom boog als een knipmes en ging de gasten voor naar hun kamer.

HOOFDSTUK V.

Een laatste poging.

De beide mannen bereikten, steeds den huppelenden groom volgend, het weelderig ingerichte vertrek.

Het bezat twee ramen, die uitzagen op een breed balcon, dat zich uitstrekte langs een groot gedeelte van den voorgevel.

Raffles wreef zich in de handen.

— Het is goed zoo, jongen! zeide hij tot den groom, terwijl hij hem een zilverstuk toewierp. Verdwyn nu maar!

De jongen boog weder en danste weg.

Raffles sloot de deur zorgvuldig en hing zijn hoed aan den sleutel op, zoodat niemand door het sleutelgat zou kunnen kijken.

Vervolgens stak hij de hand in zijn binnenzak en haalde er een zonderling gevormde boor uit, die hij op de tafel legde.

— Het is toch altijd goed, beste jongen, zeide hij, als men op zulke dingen is voorbereid!

— Wat ben je van plan?

— Ik wil eens hooren, wat de heeren met elkaar te bespreken hebben!

— Maar wie zegt je, dat de prins zijn bezoeker juist in dit laatste van zijn drie vertrekken zal ontvangen?

— Dit laatste vertrek is toevallig juist een ontvangkamer. De deuren stonden open, misschien omdat er nog vlug was schoon gemaakt en ik heb een blik naar binnen kunnen slaan. Het eerste vertrek was een slaapkamer, het tweede een soort werkkamer, gecombineerd met een soort rookkamer, en het derde een salon.

— Maar de dikke muren, Edward!

— Daarvoor dient juist deze boor, beste jongen!

Raffles ontdeed zich van zijn jas, opende een breede wandkast en zette de boor tegen het hout.

— Maar die boor zal in de kast aan de andere zijde uitkomen! riep Charly verschrikt uit.

— Dat hoop ik tenminste! zeide Raffles lakoniek. Meestal correspondeeren dergelijke kasten met elkaar!

— Maar als iemand zijn kleeren in die kast wil

hangen, zal hij toch aanstonds het gat zien? merkte Charly op.

Raffles schudde het hoofd.

— Maak je niet ongerust! zeide hij. Deze boor snijdt een buitengewoon zuiver gat en ik heb eenige stoppen van verschillend hout bij mij, als ik deze boor medeneem, die zeer nauwkeurig in het gat passen.

— Maar de houtsnippen, Edward!

— Die vallen naar de zijde, waar de werkman zich bevindt, die deze boor hanteert!

— Dan heb ik niets te zeggen! riep Charly uit.

Intusschen had Raffles kalm verder geboord.

Binnen enkele minuten had hij een zeer zuivere, ronde opening van omstreeks vijf centimeter in doorsnede geboord.

Hij probeerde een van de stoppen, waarvan de kleur nauwkeurig met die van het hout overeenstemde en trok er haar toen weer uit.

Vervolgens stak hij de hand opnieuw in den zak en haalde er een klein instrument uit, niet grooter dan een dameshorloge, en van koper vervaardigd.

Charly zette verbaasd de oogen op.

— Wat is dat nu weer? vroeg hij.

— Een heel eenvoudig voorwerpje, beste jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Ik kan niet eens zeggen dat ik de oorspronkelijke uitvinder ben, want het is een microfoon, dat wil zeggen een geluidversterker, dien ik slechts een weinig heb verbeterd!

— Die plaats je zeker in de opening? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Geraden! En dan kan ik zelfs, als de deur van de kast ten minste niet al te dik is, het zachtste gefluister in de kamer hiernaast even duidelijk verstaan als wanneer er in dit vertrek iemand zeer luid schreeuwde.

— Een prachtige uitvinding! riep Charly opgewekt.

Raffles trok zijn jas weer aan en verborg de boor zorgvuldig.

Daarop draaide hij de deur weder open.

Er verstreek bijna een half uur.

Toen vernam het scherpe oor van Raffles naderende schreden op de gang.

Hij stond stil op, legde zijn vinger op de lippen en wenkte Charly.

Deze sloot weder geruischloos de deur en daarop begaven beiden zich in de ruime hangkast.

Raffles wachtte, daar hij er zeker van wilde zijn niet te zullen worden verrast, nog eenige minuten, maar toen de kastdeur niet geopend werd waagde hij het erop, de stop uit het gat te trekken en de microfoon er voor in de plaats te stellen.

Hij legde zijn oor tegen het kleine instrument en van nu af kon hij duidelijk alles hooren wat er in het aangrenzende vertrek gesproken werd.

Op het oogenblik voerde Graaf Von Roszbach het woord.

— Mijnheer Sullivan, laat mij u voor alles danken, dat gij zoo spoedig gehoor hebt gegeven aan mijn verzoek, en u ook Miss Evans!

— Het was eenvoudig mijn plicht, Graaf! antwoordde Sullivan.

— Wat u betreft, Miss Agnes, zoo vervolgde de Graaf, ik wil niet ontkennen dat ik aangenaam verrast ben, dat ook gij aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven!

— Als gij er maar geen verkeerde gevolgtrekkingen uit maakt! riep nu de zangeres uit. Gij moet wel weten dat ik slechts hier ben gekomen om eens en vooral een einde aan de zaak te maken, in tegenwoordigheid van iemand van de politie. Gij ziet wel, dat ik u niet vrees!

— Dat is de zaak niet, Agnes! riep Graaf von Roszbach uit. Ik verlang slechts dat ge mijn positie goed begrijpt.

De zangeres liet een kort lachje hooren.

— Ik begrijp uw positie uitstekend, vriend!

Nu kwam Sullivan tusschenbeide.

— Wees zoo goed mij eens te zeggen Graaf, waar de zaak eigenlijk om gaat! zeide hij. Opdat ik mij een helder oordeel kan vormen.

— Luister dan, mijnheer — dan zal ik u alles vertellen! hernam Graaf von Roszbach. Ik weet echter niet zeker of ik wel in tegenwoordigheid van Miss Evans.....

— Gij behoeft u voor mij volstrekt niet te geneeren, Graaf! klonk nu de heldere stem van de detec-

tive. In mijn beroep moet men gehard zijn tegen dergelijke subtiliteiten.

Nu deelde Graaf von Roszbach in korte woorden mede, wat wij reeds weten.

Nadat hij was uitgesproken heerschte er korten tijd zwijgen in het vertrek.

Toen klonk de rustige stem van Sullivan weder:

— Heeft de zaak zich zoo toegedragen als de Graaf ons vertelde, Miss?

— Ja mijnheer! De toedracht van de zaak is juist zooals de Graaf ze haar heeft medegedeeld.

— En gij weigert die brieven af te geven?

— Ik weiger!

De detective scheen even na te denken. Het was duidelijk, dat hij het een lastige zaak achtte.

Toch waagde hij de volgende opmerking.

— Hoor eens Miss — ik geloof dat gij verstandiger zoudt doen toe te geven!

Nu liet zich de toornige stem van den prins hooren, die riep:

— En als gij het niet goedschiks doet, dan zullen wij geweld gebruiken.

— Geweld! riep de zangeres spottend uit. Dat zoudt gij niet wagen! En ik tart u de brieven in mijn woning te vinden! Ik verzeker u dat zij goed verborgen zijn!

Raffles hoorde in zijn schuilplaats iemand woedend op den grond stampen.

Blijkbaar was het de prins, die aldus aan zijn booze luim uiting gaf, want het volgende oogenblik rolden een reeks uitgezochte Duitse vloeken van zijn lippen.

Nu scheen Sullivan weder tusschenbeide te komen.

— Neem mij niet kwalijk, uwe hoogheid, maar ik geloof niet dat wij op deze wijze veel verder komen! merkte hij op.

— Maar ik moet die brieven terug hebben — er hangt te veel van af! riep graaf von Roszbach uit.

Ofschoon Raffles niets kon zien, had hij het duidelijk gevoel, dat Sullivan de schouders ophaalde.

— Ik weet waarlijk niet, of wij er wel veel aan doen kunnen, als deze jonge dame hier blijft weigeren, Hoogheid! klonk de stem van den detective.

Een oogenblik heerschte er stilte.

Toen klonk de doffe stem van den prins:

— Gij ziet dus geen kans mijne brieven in uw bezit te krijgen, mijnheer?

— Ik vraag u verschooning, Hoogheid — wij zijn hier in Engeland en de persoonlijke vrijheid wordt hier zeer streng bewaard. Ik weet niet hoe de gebruiken

in Oostenrijk zijn — maar bij ons in Engeland zou geen enkele politie-beambte het op zich durven nemen om zulk een reden een particuliere woning binnen te dringen.

— Het is goed, mijnheer Sullivan! Het spijt mij, dat ik u moeite heb veroorzaakt, en u ook, Miss Vans!

— O, wat dat betreft, graaf — het is ons beroep!

— En ik kan zeker ook wel gaan? klonk de spottende stem van de zangeres.

— Gij zult mij genoeg doen, met zoo spoedig mogelijk te verdwijnen! klonk het weinig hoffelijke antwoord van den pretendent.

— Ik verlang niets liever!

De beide detectieven schenen het vertrek reeds te hebben verlaten en de zangeres scheen te fluisteren, toen zij zeide:

— Mocht gij nogmaals over de brieven willen spreken prinsje — gij weet waar gij mij kunt vinden — maar

gij hoeft niet te komen zonder een millioen in uw zak!

— En uw republikeinsche overtuiging? vroeg de prins hoonend.

— Die overtuiging is hecht in mijn gemoed gevestigd, prins — maar voor een millioen ruk ik haar met wortel en tak uit.

Nog een helder lachje — en toen vernam Raffles het dichtslaan van een deur, dadelijk daarop gevolgd, door 'een daverenden vloek uit den mond van zijne Hoogheid!

Raffles nam de microfoon uit de ronde opening en stak er snel de houten stop weder in.

Hij verliet de kast en deed de deur zorgvuldig dicht.

Even liep hij in gedachten het vertrek op en neer en bleef toen vlak bij Charly stilstaan.

— Zij is rijk — en hij is rijk! zeide hij op eigenaardigen toon. Charly — wij zullen ditmaal twee vliegen in één klap slaan.

HOOFDSTUK VI.

Prins en inbreker.

Graaf von Roszbach bleef alleen in zijn weelderige kamer achter.

Hij beet woedend op zijn dunnen, zwarten knevel.

Nu en dan bromde hij eenige afgebroken zinnen.

— Een zangeres, die mij den weg verspert naar den troon! bromde hij binnensmonds. Ik heb alle mijngangen gegraven, alle netten gespannen — ik heb honderd duizenden uitgegeven om te Lissabon stemming te maken — de helft van de vloot en het leger van Portugal is op mijn hand — ik zou stellig de hand verwerpen van de nicht van den koning van Engeland — en nu ik het doel bijna bereikt heb, zou die ellendige vrouw mij van de vruchten van mijn moeizamen arbeid berooven? Dat nooit!

Hij hervatte zijn wandeling door het vertrek.

Blijkbaar dacht hij met inspanning na.

Plotseling bleef hij stilstaan.

Er scheen hem iets te zijn ingevallen.

Zijn trekken ontspanden zich.

Hij mompelde binnensmonds:

— Ja — zoo moet het! Het doel heiligt de middelen! En het doel is ditmaal zoo hoog, dat ik in de middelen niet kieskeurig kan zijn. Trouwens, niemand hoeft er immers iets van te weten! Ja — hoe langer ik over het plan nadenk, hoe beter het mij toeschijnt! Zoo, lief duifje — je wilde de brieven niet goedschiks afgeven? Welnu — dan maar kwaadschiks!

Vastberaden liep graaf von Roszbach naar de deur en drukte op den electricen knop.

Aanstands kwam de groom toestellen.

— Een huur-auto, jongen!

— Een huur-auto, graaf? vroeg de groom verbluft.

— Je verstaat toch, hoop ik, wel, wat ik zeg! snauwde de kroonpretendent. Een huur-auto en onmiddellijk! De groom snelde weg.

De graaf zette zijn hoed op, greep zijn wandelstok, ging het vertrek uit en daalde de groote trap af.

Hij wilde zich naar de vestibule begeven, maar daar

viel zijn oog op het opschrift boven de deur van den fraai ingerichten kapperssalon.

— Ja, dat is beter! mompelde hij in zich zelf! Het moet maar — men mocht mij eens herkennen!

Hij trad den salon binnen en beval den coiffeur hem zijn knevel af te scheren.

— Geheel en al, mijnheer? vroeg de coiffeur verschrikt bij het zien van het fraaie sieraad.

De graaf haalde de schouders op, terwijl hij in den scheerstoel plaats nam.

— De Engelsche coiffeurs zijn van een bijzonder slag, bromde hij boos. Ik wist niet, dat het mogelijk was, iemands knevel slechts een weinig af te scheren. Doe, wat ik u gevraagd heb en haast u wat!

Dagelijk ging de coiffeur aan het werk en binnen een kwartier was de prins van Braganza even glad geschoren als de beste Engelschman!

Hij bekeek zich in den spiegel en uitte een gesmoorden vloek.

Daarop wierp hij een geldstuk op het marmeren blad van de tafel en verwijderde zich.

Vóór de peristyle stond een huur-auto te wachten.

De prins, die den kraag van zijn jas hoog had opgeslagen en zijn hoed diep in de oogen getrokken, liep op den wagen toe.

Hij boog zich naar den chauffeur voorover en fluis-terde den man toe:

— Gij moet mij naar een dievenwijk brengen, vriend!

De chauffeur, een echte Londenaar, was waarschijnlijk aan zeer veel wonderlijke zaken gewend.

Maar het feit, dat een logeergast van het Hotel Regina hem deze vraag stelde, bracht hem toch een weinig van zijn stuk.

— Weet gij er geen? vroeg de prins ongeduldig.

— O, dat zeker, mijnheer! antwoordde de man haastig.

— Nu, vooruit, maak dan wat voort. Er zit een goede fooi voor u aan!

— Wil ik u naar Hounds Ditch brengen, mijnheer?

— Doe wat gij wilt!

De prins stapte in de auto en deze reed aanstonds weg.

Noch de chauffeur, noch zijn reiziger, hadden gemerkt, dat zij op vijftig meter afstand werden gevolgd door een laag gebouwde, grijze auto.

Het duurde bijna drie kwartier vóór de huur-auto de beruchte volkswijk had bereikt.

De chauffeur bracht den wagen tot staan.

De prins stapte uit.

— Weet gij hier in de buurt geen wijnhuis, waar ik — eenige van uw belangwekkende stadgenooten kan vinden? Ge weet wat ik bedoel?

De chauffeur wees naar de overzijde van de straat.

— Daarginds is er een, mijnheer! Moet ik wachten?

— Ja zeker! Dacht je soms, dat ik voornemens was te voet weder terug te keeren?

Na dit gezegd te hebben, begaf de graaf zich naar het aangewezen wijnhuis.

Het was een onooglijke kroeg, waarvan het uiterlijk zelfs op klaarlichten dag iets afstootends had, en letterlijk de misdaad uitzweette.

De graaf opende de deur.

Hij trad de morsige gelagkamer binnen.

Daar binnen zaten een half dozijn mannen met boeventronies, die blijkbaar in een diep gesprek verdiept waren geweest, maar bij het binnentreden van den rijk gekleeden vreemdeling plotseling zwegen alsof zij met stomheid waren geslagen.

Twaalf oogen keken den binnentredende argwanend aan.

Maar de graaf was een moedig man.

Het scheen hem volstrekt niet te deren, welken indruk zijn komst op de boeven maakte.

Hij liep recht op het groepje toe, met de handen in de zakken en bleef toen voor de mannen staan, terwijl hij hen zwijgend een voor een monsterde.

De kerels wendden elkander langzaam het hoofd toe.

Zij schenen elkander met den blik te ondervragen.

Toen stond een hunner op, een kerel met rood haar, dat hem tot vlak boven de oogen groeide, en dikke, borstelige wenkbrauwen, waaronder twee grijze oogen boosaardig fonkelden.

De kerel kauwde op het eindje sigaar, dat hij tusschen de lippen hield, spooog een breeden straal tabakssap op den smerigen grond en vroeg toen, terwijl hij den vreemdeling van top tot teen monsterde:

— Zeg eens, patroon, denk je dat je hier in den dierentuin of in het panopticum bent?

De graaf schudde kalm het hoofd.

— Neen, zeide hij bedaard. Ik ben hier in een dievenkroeg!

De roodharige nam verbluft het eindje sigaar uit den mond.

Toen barstte hij plotseling in lachen uit.

— Zoo mag ik het hooren! zeide hij. Mijnheer windt

er tenminste geen doekjes om. Is mijnheer van de politie als ik vragen mag?

De graaf haalde de schouders op.

— Zie ik er uit als een politieagent? vroeg hij minachtend.

— Dus louter nieuwsgierigheid? Mijnheer is vreemdeling en wil alle bijzonderheden van Londen eens leeren kennen? Gevaarlijk karwei, mijnheer — een duivelsch gevaarlijk karwei!

— Och neen, het is niet zoo gevaarlijk! zeide de graaf kalm, terwijl hij een stap achteruit deed en zijn handen uit de zakken haalde.

In ieder van zijn vuisten klemde hij een voortreffelijke revolver met twaalf schoten!

— Gij ziet wel, vervolgde hij bedaard, dat het gevaar voor mij slechts zeer klein is. Maar ik verzeker u, dat ik niet uit nieuwsgierigheid kwam!

De roodharige boef was een stap achteruit getreden.

Hij maakte een eerbiedige buiging en nam met breeden zwier zijn pet af.

— Wij weten nog niet wie mijnheer is — maar zijn bullen zijn in orde, dat moet gezegd worden! En nu zal mijnheer wel zoo goed zijn ons eens te vertellen, wat hij van ons wil?

— Dat is in twee woorden gezegd! Ik heb twee flinke mannen noodig — voor een alleraardigst en niet moeilijk werk.

Snel wisselde de roodharige een blik met een zijner makkers.

Zijn oogen kregen een groenigen, metaalglans.

Hij trad dicht op graaf von Roszbach toe en vroeg fluisterend:

— Is het om.....?

Hij voltooide den zin niet, maar maakte een welsprekend gebaar met de rechterhand, dat geen twijfel aangaande zijn bedoeling overliet.

De graaf verbleekte en deed een stap achteruit!

— Neen, neen, dat is het niet! zeide hij schor. Geen geweld — dat wil ik niet!

— Zoo? Nu, wij zijn anders ook wel te krijgen als er iemand koud gemaakt moet worden! hernam de roodharige boef. En kom nu maar eens op de proppen met uw voorstel. Gij zijt met uw neus in de boter gevallen, mijnheer de vreemdeling. Ik en mijn maat Mike zijn in de heele buurt bekend voor onze lange vingers en onze bekwaamheid met de loopers!

Maar nu schenen de andere mannen te willen protesteeren.

Een paar woorden van den rooden kerel waren echter voldoende om hun tot zwijgen te brengen.

— De beurt is aan ons, jongens! riep de roodharige uit. En wie het waagt van een andere meening te zijn, ... je weet hoe ik gewoon ben je te antwoorden!

De boef greep in zijn zak en het volgende oogenblik schitterde er een mes met een breed vlijmscherp lemmet in zijn hand.

De boeven kropen in hun schulp.

De roodharige stak het mes weder weg, stiet een voldaan lachje uit, en zeide tot den graaf:

— Ik ben Pete O'Connor en dit is mijn kameraad Mike Punch. Wij beiden zullen het zaakje wel voor u opknappen. Dat is te zeggen — als gij behoorlijk afdoekt!

— Daar kunt gij zeker van zijn. Kan ik u een oogenblik alleen spreken?

— Dat zal wel gaan, patroon!

Pete wees naar een kleine trap aan het eind van de gelagkamer.

— Daar is een klein kamertje, waar wij gewoonlijk zulke dingen bespreken. Mijnheer zal toch zeker wel iets gebruiken?

— Neen, dank je! antwoordde Von Roszbach haastig, met een verschrikten blik naar de kleine toonbank met haar smerige glazen en groezelige flesschen.

— Dan kunnen wij zeker voor mijnheer wel een netje koopen? ging Pete voort. Gij moet weten dat mijn hersens altijd veel beter werken als ze gesmeerd worden met een glas whisky.

— Ga je gang — maar drink niet te veel, want jullie zullen je hoofd koel moeten houden.

Pete maakte een afwijzend gebaar.

— Dat kan mijnheer gerust aan ons overlaten.

Daarop schreeuwde hij naar den kroegbaas, een klein gebocheld mannetje:

— Een flesch whisky en twee glazen Lewis, voor rekening van dezen edelen heer!

De drie mannen beklommen nu de kleine trap naar het insteekkamertje.

Zij wachtten tot de kroegbaas het bestelde had gebracht en daarop sloot Pete zorgvuldig de deur.

Hij schonk zich zelf en zijn makker een glas van het gemeene vocht in, wierp het eindje sigaar weg, dat hij nog steeds in de lippen klemde, en vroeg op gemaakt nederigen toon:

— Mijnheer heeft zeker wel een versche sigaar bij zich?

Zwijgend wierp de Graaf zijn sigarenkoker op tafel.

O'Connor nam hem op, opende hem en bood zijn kameraad een sigaar aan, waarna hij er zelf ook een uit den koker nam.

— Iets fijns! bromde hij goedkeurend. Sigaren met bandjes erom! Geïmporteerde havana's! Neen mijnheer, laat dat kokertje maar liggen, want mijn vriend en ik rooken nog al gauw! En vertel nou maar eens wat u op je lever heeft!

De Graaf bedacht zich even.

Het scheen alsof hij nog een laatsten tweestrijd met zich zelf moest uitvechten.

Maar de eerezucht behaalde spoedig de overhand!

En zoo nam de man, die voornemens was zich tot Koning van Portugal te laten oproepen, ter bereiking van zijn plannen twee van de grootste schurken van Londen in zijn dienst!

Hij boog zich zoover mogelijk over de morsige tafel voorover en fluisterde:

— Luister eens! Hier te Londen woont op het oogenblik een vrouw, die een pakje brieven van mij in bezit heeft, benevens een portret van mij, waarop ik buitengewoon hoogen prijs stel, om reden waarin je geen belang zult hebben!

— Hoe heet die vrouw?

— Agnes Foy, variétézangeres!

— Waar woont zij?

— In Pall Mall No. 17! Ik wil die brieven tot iederen prijs weder in mijn bezit hebben!

— Gij zult ze hebben, mijnheer! Waar liggen ze ergens opgesloten.

De Graaf haalde mistroostig de schouders op.

— Als ik dat maar wist! zeide hij. Zij moeten ergens verborgen zijn en ik weet niet waar!

De roodharige schurk krabde zich achter het oor.

— Dat wordt een dekselsch lastige geschiedenis, mijnheer! Dat zal u veel geld kosten. Wij zullen misschien uren lang moeten zoeken — en als het lieve poesje ons overvalt, dan zijn wij verkouden! Het zou dan misschien toch noodig zijn... om een weinig... ziet gij, zoo'n enkele prik.....!

De graaf hief snel de hand op.

— Dat in geen geval, herhaal ik u nogmaals! riep hij uit. Als gij kans ziet haar te overweldigen, zonder dat zij schreeuwt, en zonder haar al te veel leed aan te doen, dan moogt gij uw gang gaan, maar ik verbied u ten stelligste om bloed te vergieten!

O'Connor haalde de schouders op.

— Nu, gij moet het zelf weten! bromde hij. Als ik in ieder geval mijn geld maar krijg.

— Ik zal u ieder twee honderd pond betalen en nog eens twee honderd als ge mij de brieven komt brengen.

— Dat is niet heel veel, mijnheer! bromde Mike Punch nu. Het is eerlijk gezegd bitter weinig!

Pete O'Connor legde zijn vriend het zwijgen op.

— Mijnheer bedoelt het natuurlijk als extraatje! zeide hij. Want het spreekt natuurlijk vanzelf, dat mijnheer ons de vrije hand zal laten om in het huis van die Agnes Foy, die heel rijk moet zijn, op eigen houtje een beetje te grasduinen!

Von Roszbach beet de lippen op elkaar.

Hij zag echter wel in, dat het volmaakt nutteloos zou zijn de twee schelmen te verbieden, de zangeres te berooven als zij eenmaal in haar woning waren doorgedrongen!

— Gij kunt doen, wat gij wilt! zeide hij op doffen toon, maar ik geloof niet dat zij veel geld in huis heeft!

— Maar als men ons snapt, mijnheer?

— Dan zal ik uw belooning zeer aanzienlijk verhoo- gen!

— Ik begrijp mijnheer wel, grijnslachte Pete O'Connor. Wij mogen natuurlijk niet zeggen, wie ons gestuurd heeft en dat is een heele bom geld waard! Nu — ik geloof wel, dat wij het eens zullen worden. Waar en wanneer moeten wij u rapport uitbrengen?

— Kunt gij vannacht omstreeks vijf uur op den hoek van Marble Arch en Hyde Park komen?

— Dat zal wel gaan mijnheer, maar als wij er nog niet zijn, zult gij wel eenigen tijd geduld moeten hebben. Gij moet niet vergeten dat vannacht de onderneming moet slagen — want aan een herhaling valt natuurlijk niet te denken!

Von Roszbach knikte.

— Dat begrijp ik! zeide hij. Maar ik reken er stellig op, dat gij slaagt. Gij moet alle meubelen nauwkeurig nazien, want misschien is er wel ergens een geheim vak of een geheime lade. Open ook alle kasten, betast de wanden, onderzoek ook alle vloeren, kortom doorzoekt het geheele huis. Het is gelukkig maar zeer klein!

Pete O'Connor en Mike Punch, die intusschen de whiskyflesch duchtig hadden aangesproken stonden op.

De roodharige boef opende den sigarenkoker weder, nam er alle sigaren uit die er nog inzaten, liet ze in den zak van zijn jas glijken en zeide langs zijn neus weg:

— Een goed sigaartje, mijnheer! Gij moet mij het adres van den fabrikant eens opgeven. Nu, tot van-

avond. Er schiet zeker wel een klein voorschotje op over?

Zwijgend wierp von Roszbach een biljet van tien pond op tafel.

— De rest vannacht! zeide hij.

Hij daalde snel de trap af, liep de gelagkamer door, opende de deur en stond weder op straat.

— Vreeselijk, afschuwelijk, dat ik mijn toevlucht moet nemen tot zulke schurken! bromde hij. Maar het gaat nu eenmaal niet anders! De Braganza's zijn trouwens nooit erg kieskeurig in hun middelen geweest.

Maar laat ik zorg dragen dat zij er niet achter komen wie ik ben en mij niet kunnen volgen.

Hij liep snel op de auto toe, riep den chauffeur toe „naar Hyde-park”, stapte in, en wierp een blik door het achterruijtje.

Hij zag hoe de deur van de kroeg geopend werd en de zes boeven naar buiten traden.

Misschien waren zij wel voornemens hem te volgen, maar toen zij zagen dat hij in een auto was gekomen, die reeds snel wegreed, gingen zij de kroeg weder binnen.

HOOFDSTUK VII.

De inbraak.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht.

Dicht bij het hek van het kleine huis in Pall Mall, liepen twee mannen op en neer, die de kragen van hun jas hoog hadden opgeslagen en hun petten diep in de oogen hadden gedrukt.

Het waren Pete O'Connor en Mike Punch!

Het was bitter koud en er viel een ijzige alles door-dringende regen.

— Vervloekt weer! bromde Mike Punch. Als zij nu maar gauw komt!

— Het heeft zoeven twaalf uur geslagen! zeide O'Connor. Kom, wij zullen in een portiek gaan schuilen, Wij kunnen dan het hek en het huis makkelijk in het oog houden.

De beide mannen liepen de straat een eindje af en gingen in een portiek staan.

— Zeg Pete, begon Mike zacht, als ze ons overvalt...

— Dan is het haar geraten om geen kik te geven, zeide Pete met een vreeselijken klank in zijn stem, je weet dat de politie naar me zoekt en als ik gesnapt word, dan zit er minstens twintig jaar op. Zij mag geen geluid geven — je begrijpt me!

Mike knikte.

— Daar weet zoo'n vreemdeling ook niks van! zeide hij grijnslachend.

Beide mannen zwegen.

Een kwartier verstreek.

Nu en dan klonk de stap van een politie-agent in de verte en dan verlieten de twee boeven hun schuilplaats en liepen snel verder.

Maar eindelijk zou hun geduld worden beloond.

In de verte werd het geraas van een snel naderende auto vernomen!

O'Connor en Mike Punch keerden snel op hun schreden terug.

Zij kwamen juist bijtijds om te zien, dat de neger chauffeur aan het kleine hek aanschelde.

De huisdeur ging open en het dienstmeisje kwam toesnellen om het hek te openen.

Een vrouw stapte uit de auto en liep haastig over het smalle tuinpad.

De voordeur viel achter haar en de kamenier dicht.

De chauffeur nam weder achter het stuurwiel plaats en de auto reed weg.

Nog was het geluid van den weggrijdenden wagen niet weggestorven of twee vensters op de tweede verdieping van het huis werden helder verlicht.

De twee schurken konden duidelijk zien, hoe de kamenier de gordijnen neer liet, terwijl Agnes Foy zich van haar hoed en mantel ontdeed!

— Heb je gezien, fluisterde Mike, daar stond een kleine secretaire in die kamer?

— Ja, ja! zeide O'Connor. Daar zullen we maar beginnen. En nu heet het wachten, kameraad!

Nog een half uur verstreek.

De twee schurken waren weder in den drenzenden regen op en neer gaan loopen, telkens een blik op de verlichte venster werpend.

Maar eensklaps bleven zij stilstaan.

Het licht werd uitgedraaid!

Het geheele huis was nu in duisternis gedompeld.

Nog een kwartier wachtten de beide mannen.

Toen liepen zij snel op het hek toe, overtuigden zich, dat er niemand in hun nabijheid was en sprongen vlug als apen over het hek!

Zij snelden over het tuinpad naar het huis, liepen langs den gevel en bereikten zoo den zijkant.

Hier waren zij door het kreupelhout in den tuin zoo goed als geheel onttrokken aan den blik van de weinige voorbijgangers van Pall Mall.

Pete haalde een kleine tasch onder zijn jas te voorschijn, opende haar en haalde er een kleinen koevoet en eenige andere werktuigen uit.

Hij onderzocht achtereenvolgens de drie ramen, die zich hier bevonden en fluisterde toen:

— Laten we dit maar nemen, Mike! Geef het papier eens aan!

Mike haalde eveneens een kleine tasch te voorschijn, opende die en haalde er een vel grijs papier uit, opgevouwen en aan één zijde met zeep besmeerd.

Pete had zich op de vensterbank geheschen.

Hij sneed snel en behendig de ruit uit het venster, drukte het met zeep besmeerde papier er tegen aan — en het glas viel, vast gehouden door het papier, bijna zonder geruis te maken, in de kamer.

— Kunnen wij er door? fluisterde Mike.

— Neen, er is een luik!

Pete nam zijn koevoet, stak de hand door het grootte gat en wrong het luik open.

— De weg is vrij! fluisterde hij.

Hij duwde het luik open, kroop door het venster en nam de tasschen aan, welke Mike hem toereikte.

Deze trok zich op zijn beurt op de vensterbank en gleeed naar binnen.

Pete sloot behoedzaam het luik weder.

Nu was het stikdonker in het vertrek.

O'Connor haalde een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn en maakte licht.

Zij bevonden zich in het boudoir van de zangeres. Dadelijk viel hun oog op de kleine secretaire.

— Daarmee zullen wij maar eens beginnen! fluisterde Pete. Neem jij intusschen die zilverkast maar voor je rekening, Mike!

De twee bandieten begonnen ijverig en zonder eenig gerucht te maken, de secretaire en de kast open te breken.

O'Connor trok alle laadjes open, liet de ringen in zijn zak glijden, die hij daar vond, en hielp toen zijn makker bij het leeg halen van de zilverkast, die een groot aantal fraai bewerkte zilveren voorwerpen bevatte.

Toen wierp O'Connor een blik om zich heen.

— Hier is, geloof ik, verder niets meer te halen, kameraad! zeide hij. Wij zullen maar eens eerst verder zien!

Op hun teenen sloopen zij door het vertrek.

Voor de deur, die op de vestibule uitkwam, bleven zij staan.

Voorzichtig draaide Pete den knop om.

De vestibule werd flauwtjes verlicht door een vaag schijnsel, hetwelk door de ruit boven de voordeur naar binnen drong, en dat afkomstig was van een op verren afstand geplaatste straatlantaarn.

De bandiet wenkte zijn makker hem te volgen.

Beiden betraden de vestibule en trokken de deur achter zich dicht.

Plotseling greep Mike zijn makker bij den arm.

— Wat is er? fluisterde deze. Je jaagt mij een doodschrik op het lijf!

— Hoorde je niets? vroeg Mike op heeschen toon.

O'Connor spitte de ooren.

Hij haalde de schouders op.

— Verbeelding! fluisterde hij.

— Ik meende toch zeker te weten, dat ik iets hoorde! hernam Mike Punch.

— Waar dan? vroeg O'Connor ongeduldig.

— Daar — in die kamer daarginds, waar wij juist zijn uitgekomen!

— Je bent niet goed wijs! bromde O'Connor. Ik heb niets gehoord, maar wij zullen ons overtuigen!

Hij sloop op de teenen op de deur toe, draaide zeer zachtjes en langzaam de kruk om en duwde toen de deur eensklaps open.

Het vertrek was in volmaakte duisternis gehuld.

De luiken waren gesloten.

O'Connor liet het licht van zijn lantaarn door het vertrek dwalen.

— Zie je wel, dat je je het verbeeldt hebt? vroeg hij. Kom, laten wij maar spoedig verder gaan.

Mike Punch bromde iets in zich zelf.

Blijkbaar was hij slechts half overtuigd.

O'Connor trok de deur weder dicht.

De twee bandieten staken nu de gang over.

Zij openden een deur aan de tegenovergestelde zijde.

Als zij op dat oogenblik nog eens hadden omgekeken, zouden zij gezien hebben, dat de deur van het boudoir zeer langzaam op een kier geopend werd en dat er achter die kier een bleek, gemaskerd gelaat verscheen.

Het volgende oogenblik ging de deur even geruischloos weder dicht.

Pete, O'Connor en Mike Punch waren nu het tweede vertrek binnen getreden, blijkbaar een kleine salon, die weinig gebruikt werd.

Er stonden slechts weinig meubelen.

De twee bandieten begonnen niettemin den wand van het vertrek, de onderzijde van de stoelen en van de canapé en den vloer nauwkeurig en vlug te onderzoeken.

Eindelijk keken zij elkander teleurgesteld aan.

— Hier is ook niets! zeide O'Connor.

— Neen — geen brieven, en wat erger is, ook geen geld, bromde Mike Punch.

— Nu, wij zullen eens boven gaan kijken! vervolgde O'Connor.

De twee schurken verlieten het vertrek weder en deden voorzichtig de deur achter zich dicht.

Zij sloopen naar de trap en begonnen haar achter elkander zonder eenig gerucht te maken, te beklimmen.

Maar op de bovenste trede liet Mike Punch bij ongeluk zijn zaklantaarn vallen.

Zij viel kletterend op het harde hout.

O'Connor wendde zich om en liet een sissenden klank van woede hooren.

Zijn grijze oogen fonkelden kwaadaardig onder zijn borstelige wenkbrauwen.

— Vervloekte domkop! fluisterde hij. Moet je ons verraden? Ben je zoo zenuwachtig dat je niets meer in je handen kunt houden.

Brommend nam Mike Punch de lantaarn weder op.

Hij wilde verder gaan, maar O'Connor hield hem met een gebaar tegen.

— Wacht even! bromde hij. Misschien heeft je ezelachtigheid wel iemand wakker gemaakt.

Bijna vijf minuten bleven de bandieten stil als standbeelden staan.

Toen wenkte O'Connor zijn medeplichtige weder hem te volgen.

Zij bevonden zich nu op een breed portaal.

Pete O'Connor wees op een wit geschilderde deur, dicht bij de trap.

— Daar maar eerst! zeide hij.

Zij traden op de deur toe.

Deze bleek gesloten te zijn.

O'Connor mompelde een gedempten vloek.

Hij zette zijn tasch met inbrekerswerktuigen neder en haalde er een bos loopers uit.

Zoo zachtjes mogelijk begon hij het slot te forceeren.

Eindelijk sprong de schoot met een zachten metaalklank terug.

— Maak eens licht! fluisterde hij.

Mike Punch deed zijn zaklantaarn ontgloeien.

De twee mannen bevonden zich in een fraai gemeubeld vertrek, waarin langs de wanden een aantal kasten stond, die blijkbaar de tooneelgarderobe van de zangeres bevatten.

Maar in een hoek van het vertrek stond nog een klein meubel, dat aanstonds de aandacht van de beide mannen trok.

Het was een kleine, antieke kast van ebbenhout met vier kunstig gedraaide, lage pooten.

Het slot, zeer kunstig versierd, was uit ijzer gedreven.

Mike stootte O'Connor aan.

— Daar zal het geld wel inzitten! fluisterde hij.

O'Connor knikte.

— Dan zullen wij daar maar het eerst mee beginnen. Eerst het geld — dan de brieven! Het hemd is nader dan de rok!

Mike Punch zette zijn lantaarn op tafel en beide mannen traden op de kleine kast toe.

Deze was zoo laag, dat zij zich moesten bukken om bij het slot te kunnen komen.

O'Connor had bijna zijn geheelen bos loopers opgebruikt, zonder dat hij er in geslaagd was het slot te forceeren.

— Die vervloekte ouderwetsche sloten! bromde hij. Zij zijn veel sterker en degelijker dan de beste moderne veiligheidssloten.

— Als het niet met den looper gaat, probeer het dan met het breekijzer, ried Mike Punch aan.

— Om nog meer leven te maken! hernam O'Connor. Weet jij dan waar de zangeres slaapt?

De roodharige schelm bukte zich nu en begon weder met zijn looper in het slot te peuteren.

Eensklaps hielden beiden verschrikt op.

Een gerucht in de aangrenzende kamer deed hen opspringen.

Pete O'Connor tastte naar zijn tasch en trok er zijn vlijmscherp mes uit.

Zijn gelaat had een woeste uitdrukking gekregen.

Hij staarde naar de tusschendeur.

Nu naderden er aarzelende schreden van den anderen kant.

De deur werd zachtjes geopend.

En nu stond er op den drempel een jonge vrouw in nachtgewaad.

Haar gelaat was zeer bleek en in haar oogen was een vreeselijke angst te lezen.

Bij het zien van de beide kerels sloeg zij haar handen voor het gelaat en wilde de deur weder toewerpen.

Maar de twee schurken waren haar te vlug af.

Pete O'Connor sprong met opgeheven mes op haar toe, gevolgd door zijn medeplichtige.

De zangeres stiet een vreeselijken kreet uit.

— Genade! kermde zij, terwijl zij voor den ellendeling op haar knieën viel en de fijne handen bevend naar hem uitstrekke.

— Laat haar maar, Pete! zeide Mike Punch. Als wij haar binden en knevelen zal zij niets doen.

— Neen, zij moet er aan gelooven — zij heeft te veel gezien! Morgen aan den dag levert ze ons aan de politie over.

De roode schurk hief de hand waar in het mes schitterde weder omhoog.

Hij wilde toestooten.....

Maar het volgende oogenblik was zijn pols als in een ijzeren schroef geklemd.

En deze schroef neep op zoo vreeselijke wijze, dat de moordenaar met een gebrul van pijn zijn vijf vingers moest uitstrekken, en het wapen kletterend op den grond viel.

Een lange gedaante had zich achter Pete O'Connor opgericht.

Het vertrek was slecht verlicht, maar bij het weifelende schijnsel van de dievenlantaarn zagen de beide boeven toch, dat de man die zoo plotseling op het too-

neel was verschenen zeer groot was, een elegant avond-toilet droeg en gemaskerd was.

— Maar eens licht, vriend! klonk een heldere stem door het vertrek.

Het volgende oogenblik straalde het vertrek van licht.

De metgezel van den Grooten Onbekende had den schakelaar omgedraaid.

Pete O'Connor stiet een dierlijken kreet van woede uit, toen hij zich aldus overrompeld zag, tastte met zijn linkerhand in zijn zak en haalde een kleinen ploertendooder te voorschijn.

Maar voor hij het wapen kon gebruiken had Raffles, want hij was het, hem zulk een geweldigen slag tegen de kin gegeven, dat de ellendeling als een gevelde os ter aarde viel.

— Bindt hem snel, Charly! beval Raffles.

Charly trad op den schurk toe, wentelde hem op den buik, en boeide vliegensvlug zijn handen op zijn rug.

Vervolgens sloeg hij een touw om zijn enkels en om zijn knieën!

Raffles had intusschen Mike Punch met zijn revolver in bedwang gehouden.

De tweede bandiet was echter zoo verbluft, dat hij zelfs niet aan tegenweer dacht.

Hij stak Charly gewillig zijn handen toe en liet zich zonder tegenstand te bieden, binden!

Wat de zangeres betreft, zij was in zwijm gevallen en lag uitgestrekt over den drempel van de deur.

Raffles nam haar op en droeg haar, als ware zij een veertje, naar de slaapkamer, waar hij haar behoedzaam op het bed nederlegde.

Hij schudde meewarig het hoofd.

Charly was naast den Grooten Onbekende komen staan.

— Wat mankeert haar? vroeg hij zachtjes.

— Zij is bewusteloos! Waarschijnlijk is zij van angst in zwijm gevallen. De arme vrouw heeft ook zeer veel verduurd. Welk een gelukkig toeval, dat wij ons zaakje nog hedennacht wilden opknappen!

— Maar je hebt toch wel geraden, Edward, wat prins Miguel van plan is?

— Geraden — meer ook niet! Onze auto kon helaas niet verder gaan zonder argwaan te baren! Maar het is waar, dat ik wel half begreep wat de prins in Hounds Ditch ging uitvoeren! Ik had er echter volstrekt geen vermoeden van, dat hij zijn laaghartig plan zoo spoedig zou ten uitvoer brengen.

— Stil eens ik geloof dat zij zich beweegt!

Inderdaad, Agnes Foy had het hoofd bewogen.

Nu sloeg zij langzaam de oogen op.

Zij staarde Raffles en Charly met grootē verschrikte oogen aan en verborg zich zoo ver zij kon onder de dekens.

— Doodt mij niet! zeide zij op smeekenden toon. Gij kunt alles nemen wat ik bezit, als gij mij slechts het leven laat!

Raffles hief met een kalmeerend gebaar de hand op.

— Zet dat denkbeeld uit uw hoofd, Miss! klonk zijn heldere stem. Wij zijn volstrekt niet van plan u ook maar een haar op het hoofd te krenken!

— Maar wat wilt gij dan en wie zijt gij? vroeg de zangeres, terwijl zij de beide gemaskerde mannen in hun keurig avondtoilet wantrouwend aanstaarde.

— Om te beginnen, Miss, zijn wij de mannen die de beide kerels onschadelijk hebben gemaakt, die u zooeven naar het leven hebben gestaan.

— Groote God, dat is waar! Waar zijn zij nu? riep de zangeres angstig uit.

— Zij liggen in het vertrek hiernaast — stevig geboeid en gekneveld!

Langzamerhand scheen de herinnering aan het gebeurde weder levendig te worden bij de jonge vrouw.

Zij ging een weinig overeind zitten in het bed en een kleine, witte hand, die behoorde bij een schoon gevormden blanken arm, kwam te voorschijn.

En die hand werd aan den zonderlingen inbreker toegestoken.

— Maar hoe zijt gij dan hier gekomen, mijnheer? mijnheer! riep Agnes Foy uit.

Weder maakte Raffles een afwerend gebaar.

— Wij hebben niets meer gedaan dan onzen plicht, Miss! zeide Raffles in zijn gewonen rustigen toon.

— Maar hoe zijt gij dan hier gekomen, mijnheer? riep de jonge vrouw uit. Waarom zijt gij gemaskerd?

— Wij zijn hier gekomen door het raam, Miss, en wij zijn gemaskerd, opdat men ons niet zal herkennen.

Dadelijk liet de jonge zangeres zich weder onder de dekens glijden.

— Gij zijt dus.....?

— Inbrekers, Miss! vulde Raffles den zin aan, terwijl hij een hoffelijke buiging maakte.

De zangeres zweeg en keek besluiteloos van den een naar den ander.

— Meent gij het werkelijk? vroeg zij toen.

— In vollen ernst, Miss!

— Maar gij ziet er uit als echte heeren!

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Wij zijn u zeer verplicht voor uwe goede meening, Miss!

— Ik heb zooiets nog nooit bijgewoond! merkte Agnes Foy naïef op. Ik heb mij inbrekers altijd heel anders voorgesteld. Zooals — zooals die vreeselijke mannen van zooeven.

— Ja, Miss, ik wil niet ontkennen, dat die beide snuiters er niet zeer aantrekkelijk uitzagen.

— Maar zeg mij toch eens, mijnheer, wat is er toch in 's hemelswil gebeurd? Wat willen die mannen hier, en wat zijt gij komen doen?

— Op het laatste heb ik u reeds geantwoord, Miss — wij wilden u bestelen, en dat is ons ook vrijwel gelukt!

— Wat zegt gij daar? riep de zangeres uit, terwijl zij verbleekte en weder overeind ging zitten.

— Ik zeg, dat ik hier in mijn binnenzak ongeveer twintig duizend pond sterling heb, Miss — aan bankbiljetten, aan goud en aan juweelen, die ik zoo vrij ben geweest te nemen uit de brandkast, die op voortreffelijke wijze was verborgen in uw boudoir, maar die ik toch spoedig genoeg hebt ontdekt!

Raffles stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een zwart lederen portefeuille uit.

Hij stak haar in de hoogte en zeide:

— Hier zit het geld in!

De zangeres verborg het gelaat in de handen.

— Maar Miss, ik hoop toch, dat gij u het verlies van dit bagatel niet al te zeer aantrekt! zeide Raffles op verwijtenden toon. Gij zijt schatrijk en twintig duizend pond is voor u een kleinigheid.

De zangeres wierp Raffles een verwijtenden blik toe.

— Zelfs voor een millionair is het verlies van twintig duizend pond sterling een droevige zaak, mijnheer!

Raffles liet de portefeuille tusschen duim en wijsvinger heen en weer slingeren.

Hij scheen zich te bedenken.

Toen wierp hij de portefeuille met een elegant gebaar op de dekens.

De zangeres greep er gretig naar.

— Ik zal u eens wat zeggen, Miss, zeide Raffles. Alles wel beschouwd, zijt gij slechts een vrouw. Gij hebt zooeven hevigen angst uitgestaan en daarom doe ik gaarne afstand van dit kleine bedrag!

— Meent gij het? riep Agnes Foy verrukt uit. Maar dan zijt gij een brave inbreker!

Raffles uitte een kort lachje, terwijl Charly zich snel

moest omdraaien, proestend van het lachen over dezen zonderlingen uitroep.

— Ik weet niet of ik zoo braaf ben, Miss, ging Raffles voort, maar in ieder geval acht ik mij tegenover een dame verplicht haar schadeloos te stellen voor den schrik, dien zij heeft uitgestaan.

De zangeres had de portefeuille geopend en den inhoud doorzocht.

— Ja — er ontbreekt geen shilling aan! zeide zij.

Nu kwamen de beide blanke armen van onder het dek te voorschijn en twee kleine handjes werden Raffles gul toegestoken.

— Gij verdient, dat ik u een kus geef voor deze edelmoedige daad, mijnheer! riep zij opgewonden uit.

Raffles drukte de kleine handen even en zeide toen, hoffelijk, maar op koelen toon:

— Ik stel dit bewijs uwer goedgunstige opinie zeer op prijs, Miss, maar ik zal den wil voor de daad nemen!

De zangeres liet haar schoon gevormde armen langzaam neervallen.

Haar groote oogen keken verwonderd.

Blijkbaar was dit voor het eerst in haar leven, dat een man een kus van haar lippen had geweigerd!

Maar plotseling scheen haar iets in te vallen.

— Zeg mij eens, mijnheer! riep zij uit. Hebt gij in mijn boudoir..... ook nog iets anders gevonden?

— De brieven van prins Miguel, meent gij? vroeg Raffles onverstoobar.

De zangeres slaakte een kreet.

Zij werd doodsbleek en haar oogen fonkelden.

— Hoe weet gij dat? vroeg zij. Hoe weet gij, dat ik brieven van dien man ontvangen heb?

— Omdat ik ze op het oogenblik in mijn zak heb, Miss! antwoordde Raffles bedaard.

De zangeres maakte een gebaar alsof zij uit het bed wilde springen.

Zij scheen echter op het laatste oogenblik te bedenken, dat haar nachtgewaad haar schoone vormen slechts zeer onvolkomen bedekte en bepaalde er zich dus toe, Raffles met de vuist te dreigen.

— Dat is een schandaal, mijnheer! riep zij uit. Die brieven zijn voor mij veel meer waard dan de twintig duizend pond sterling, die gij genomen hebt.

— Dat wil ik graag gelooven, Miss! zeide Raffles met een fijn lachje. Als prins Miguel eenmaal koning van Portugal is, zouden deze brieven u een zeer groot jaarlijksch inkomen kunnen opleveren!

— Welnu, en als dat eens zoo was! riep de zangeres toornig uit, Wat raakt het u?

— Het raakt mij in zooverre, Miss, dat ik dat geld gaarne zelf wil innen!

— Maar dan zijt gij toch lang niet zoo braaf als ik zoeven dacht! riep de zangeres wanhopig uit.

— Ik wist het wel, Miss, dat gij spoedig op uw besluit zoudt terugkomen! zeide Raffles lakoniek. Laat ik u echter zeggen, dat uw meening omtrent mijn persoon mij volkomen koud laat. Ik heb u ruimschoots schadeloos gesteld voor den doorgestanen schrik, maar ik ben volstrekt niet van zins, u deze brieven te laten houden. En daarvoor heb ik maar één reden, de nicht van onzen koning is een edel meisje — en zij verdient het zeker niet, dat een variétézangeres een schandaal verwekt, waarin haar naam betrokken zal worden!

— Dus gij wilt deze brieven aan..... dien prinselijken schavuit overhandigen?

Raffles schudde het hoofd.

— Neen, Miss, daar denk ik geen oogenblik aan. Niet op die manier zal ik hem aderlaten! Ik ben namelijk geen ordinaire afzetter, en daarvan zal ik u dadelijk overtuigen!

Raffles stak de hand in zijn zak.

Hij haalde er het pakje toegebonden brieven en het portret uit.

— Dit zijn ze immers? vroeg hij.

De zangeres knikte, terwijl haar oogen van woede fonkelden.

— Ja, dat zijn ze! Maar hoe hebt ge ze in 's hemelsnaam gevonden?

— Stelt gij er belang in? Dan moet gij er de beide electriciens naar vragen, die gisteren hier in dit huis gewerkt hebben. En nu, Miss — overtuig u, dat ik uw brieven niet wil behouden!

Hij trad op de tafel toe, waarop een kaars stond, stak deze aan en ging op een kleinen haard toe.

Hij maakte het pakje brieven los, stak er een aan de kaars aan, legde hem in den haard en wierp er achtereenvolgens de andere brieven op en tenslotte het portret.

Binnen enkele minuten was alles verteerd.

Zwijgend hadden de drie personen toegekeken.

Toen vroeg de zangeres op verachtelijken toon:

— En nu denkt gij zeker zeer slim te zijn geweest? Denkt gij soms dat von Roszbach nu nog een penny zal loslaten?

— Ja Miss, ik verzeker u, dat hij heel wat meer zal loslaten!

— Maar ik kon hem wel eens waarschuwen, om mij te wreken, mijnheer! Gij ziet dat de telefoon op mijn nachttafel staat!

Raffles haalde de schouders op.

— Denkt gij met beginnelingen te doen te hebben. Neen, uw prinsje zal in de val loopen, dat verzeker ik u!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Luister eens, vriend — ik heb je wat te zeggen! zeide hij toen op zachten toon tot Charly.

Beiden trokken zich in een hoek van het vertrek terug.

Daar fluisterde Raffles zijn metgezel haastig eenige woorden toe.

Charly knikte, en ging het vertrek weder binnen waar de twee schurken nog steeds gebonden op den grond lagen.

Pete O'Connor was weder tot bewustzijn gekomen en keek hem met van wraakzucht fonkelende oogen aan.

Charly sloeg in het geheel geen acht op hem en liep regelrecht op Mike Punch toe.

Hij haalde zijn revolver te voorschijn en hield haar den schurk onder den neus.

— Zeg mij dadelijk waar jullie beiden je patroon zoudt ontmoeten! beval hij. Gauw, of het zal je slecht vergaan!

Mike Punch wierp zijn makker een schuwen en vragenden blik toe.

Maar O'Connor kon niets zeggen, want zijn mond was gebonden.

— Wil je het zeggen of niet? vroeg Charly,

Mike Punch knikte bevestigend.

Charly maakte nu den doek los die om zijn mond gebonden was.

Sta op! beval hij.

— Wij moesten om vijf uur op den hoek van Marble Arch en Hyde Park komen!

— 't Is goed! zeide Charly kortaf.

Hij bond den kerel den doek weder voor en begaf zich weder naar het slaapvertrek van den zangeres.

Weder wisselde hij zwijgend eenige woorden met Raffles, die in gedachten heen en weer liep, terwijl de zangeres zich hield, alsof zij in slaap was gevallen.

— Om vijf uur op den hoek van Marble Arch! zeide Charly.

— Mooi zoo, kleed je dan spoedig en breng hem hier! Zeg hem, dat Agnes Foy hem volstrekt zelf wil spreken en dat zij wel tot een overeenkomst te bewegen is!

HOOFDSTUK VIII.

Twee honden vechten om een been...

Charly begaf zich weder naar de kamer met de vele kasten.

Hij zette een spiegel voor zich op de tafel, haalde een kleine doos met schmink te voorschijn, en begon zich snel te vermommen, telkens naar het gelaat van Mike Punch kijkend.

Binnen een kwartier was hij gereed.

Hij maakte de boeien van den schavuit los, ontdeed hem van zijn smerige overjas en deed die zelf aan.

Daarop maakte hij zich van de pet meester en legde hem daarop de boeien opnieuw aan.

— Nu naar beneden met hen in den kelder! beval Raffles. Maar eerst...

Hij gaf Charly een wenk.

Beiden traden het slaapvertrek weder binnen.

Raffles trad op de zangeres toe, die hem met booze oogen aanzag en zeide op den hoffelijksten toon ter wereld:

— Het spijt mij zeer, Miss, dat ik u moet lastig vallen. Mijn vriend en ik willen echter een kleine comédie op touw zetten, en het zou ons zeer slecht te stade komen, als gij bij het zien van dat schouwspel wat al te luidruchtig uw goed- of afkeuring zoudt te kennen geven! Sta ons dus toe, dat wij u dit onmogelijk maken!

— Wat, gij zoudt mij durven aanraken! riep de zangeres woedend!

— Zonder den minsten twijfel, Miss. Misschien komt de ridderlijkheid op deze wijze wel eenigszins in de verdrukking, maar ik stel mijn eigen geldelijke belangen hooger dan uw oordeel! Kom Charly, help eens!

En nog voor de zangeres zich goed en wel bewust was wat er eigenlijk met haar gebeurde, was zij met de lakens van haar eigen bed stevig op haar sponde vastgebonden.

Het schreeuwen werd haar onmogelijk gemaakt door een fijnen batisten doek, dien Charly uit de linnenkast had genomen.

Dit alles had zeker geen tien volle seconden geduurd.

— Het was geen plezierig werkje, Miss! zeide Raffles als om zich te verontschuldigen. En ik beken eerlijk, dat ik liever met mannen te doen heb! Maar nogmaals — ieder is zich zelf het naast.

— En ga nu, Charly, zoo wendde hij zich tot den jongen man. Het is meer dan tijd.

De beide vrienden begaven zich naar het vertrek met de kasten.

Zij laadden ieder een van de twee bandieten op hun schouders, daalden de trap af, openden de kelderdeur en zetten de beide bandieten ieder in een hoek van den kelder neder, na zorgvuldig hun zakken doorzocht te hebben en alles wat op een werktuig geleek te hebben weggenomen.

Tot hun groot geluk sliep het kamermeisje op de zolderverdieping in een ander gedeelte van het huis en de negerchauffeur in de garage, terwijl de kamerbediende steeds tehuis sliep.

In de vestibule drukten de beide mannen elkander de hand.

Charly opende de voordeur, wierp een blik naar buiten, overtuigde zich dat het nog steeds regende en de straat volkomen verlaten was, liep het tuinpad af, wipte over het lage hek en verdween in de duisternis.

Het duurde eenigen tijd voor hij een huur-auto had gevonden.

Maar toen hij er eenmaal een had, bracht deze hem in enkele minuten naar Marble Arch!

Juist toen hij daar aankwam sloeg het op een naburige kerkklok vijf uur.

De gewaande Mike Punch steeg uit, gelastte den chauffeur te wachten en wierp een blik om zich heen.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Aanstands trad er van onder den prachtigen marmere boog een man op hem toe in een langen, donkeren mantel gewikkeld.

Het was Graaf von Roszbach.

Hij keek Charly onderzoekend aan, en vroeg toen

vol spanning: Waarom ben je alleen? Is Pete soms gesnapt?

Charly schudde ontkennend het hoofd.

— Gesnapt niet, maar hij is weg!

— Weg? Waarom?

— Omdat er niets meer voor hem te doen viel!

— Wat beteekent dat? Hebt gij de brieven dan niet bij u? vroeg de prins met gesmoorde stem.

— Neen, mijnheer! De zangeres wil ze u absoluut zelf geven! Ze was bang, dat wij er wonder wat mee zouden uitvoeren?

Von Roszbach stampvoette woedend.

— Dat vervloekte wijf! riep hij uit. En wat wil ze nu eigenlijk?

— Wel, dat heb ik u al gezegd — ze wil dat u bij haar komt om u zelf de brieven te geven;

— Maar dan is zij dus wakker geworden! riep Graaf von Roszbach uit.

De gewaande Mike Punch knikte.

— Wij konden volstrekt niets vinden, mijnheer. Toen heb ik ook nog een lamp uit mijn handen laten vallen, en toen was alles mis! Ze overviel ons met in iedere hand een revolver en toen trokken wij aan het kortste eind. O'Connor koos direct het hazenpad, en toen moest ik opbiechten wat wij eigenlijk kwamen doen, en dat is nu de geheele zaak!

De prins beet zich op de lippen.

— 't Is goed, ik ga er heen! bromde hij.

— Ja, maar ik ga mee! zeide Charly.

— Wilt gij meegaan? Waarom? vroeg Von Roszbach verbaasd.

— Om mijn geld te ontvangen! zeide Charly lakoniiek. Gij mocht het eens vergeten. Ik heb een auto bij mij, waarmee ik hier gekomen ben — stap maar dadelijk in! O, ge behoeft voor mij niet bevreesd te zijn — ik heb mijn revolver af moeten geven.

De prins haalde de schouders op.

— Zooals ge wilt! zeide hij kortaf.

Beide mannen liepen op de auto toe en stapten in, nadat Charly den chauffeur het adres had opgegeven!

Binnen tien minuten hadden zij het huis in Pall Mall bereikt.

De chauffeur werd betaald en de auto reed weg.

— Maar hoe komen wij daar nu binnen! fluisterde de prins.

— Ik heb de voordeur op een kier laten staan! zeide Charly.

— Maar het hek?

— Ja, daar zult ge overheen moeten klimmen! riep Charly spottend.

De prins mompelde in het Duitsch weder eenige vloeken, aan de Duitsche kazerne ontleend, maar hij klom toch tamelijk vlug over het hek!

De beide mannen liepen vlug over het tuinpad naar de huisdeur.

Charly duwde er tegenaan.

De deur ging gemakkelijk open.

Eenigszins wantrouwend bleef von Roszbach beneden in de vestibule staan.

— Waarom is hier geen licht? vroeg hij. En waar is Agnes Foy?

— Er is geen licht, mijnheer, omdat wij ons de politie niet op het dak willen halen. En het lieve poesje is in haar slaapkamer!

De prins scheen nog even te aarzelen.

— Loop voor mij uit! beval hij toen kortaf.

Charly haalde de schouders op.

— Zooals gij wilt! zeide hij.

Zij kwamen op het portaal en Charly bleef staan.

— Hier is het! zeide hij, terwijl hij op een der deuren wees.

De prins klopte op de deur.

— Ben je daar, Agnes? vroeg hij zacht.

Een fijne vrouwenstem, welke Charly echter dadelijk als die van zijn meester herkende, antwoordde:

— Ja prins — kom maar binnen!

De kroonpretendent opende de deur.

Hij trad het vertrek binnen, dat nu slechts verlicht werd door een electriche lamp met een groote roode kap.

Charly trad achter hem het vertrek binnen.

De prins keek hem verbaasd aan en vroeg toen op verontwaardigden toon:

Wat moet jij hier, kerel? Wil je wel eens aanstonds maken dat je weg komt?

— Wat ik hier moet, prins, dat zult gij spoedig genoeg bemerken!

— En nauwelijks had Charly dit gezegd, of de nazaat van het beroemde Portugeesche geslacht voelde zich aangegrepen door vier krachtige armen, die hem in een oogenblik machteloos hadden gemaakt.

Hij gevoelde zich knevelen, en armen en voeten binden.

Charly draaide nu al het licht op in het vertrek en de prins kon met verbaasde oogen om zich heen zien.

Voor hem stonden twee krachtige mannen en op

eenigen afstand zag hij de variétézangeres in een gelijksoortigen toestand als waarin hij zelf verkeerde, op een stoel uitgestrekt.

Raffles trad op hem toe, nam zijn portefeuille uit zijn binnenzak, haalde er een chequeboek uit, duwde den prins een vulpenhouder in de hand, legde het chequeboek geopend op zijn knieën en zeide slechts dit eene woord:

— Tienduizend pond!

De prins hief zijn handen op, die geboeid waren.

— Dat is waar ook, zeide Raffles, maak zijn handen eens los, mijn vriend.

Charly volgde het bevel op.

De prins nam aarzelend de pen aan.

Hij scheen nog een oogenblik te aarzelen, maar toen zijn blik viel op de reusachtige revolver, waarmede Raffles schijnbaar achteloos speelde, koos hij eieren voor zijn geld.

Raffles scheurde de cheque uit het boekje, vouwde haar op en stak haar bedaard bij zich.

— Bindt hem weder, Charly! beval hij.

Toen dit geschied was, wendde Raffles zich tot de zangeres en haar voormaligen minnaar en zeide:

— Tot mijn spijt zal ik u eenige uren in dezen onaan-

genamen toestand moeten laten! Zoodra deze cheque geïncasseerd is, zal men u komen bevrijden! Wat de compromitterende brieven aangaat, miss Agnes, ik ben blij, dat ik ze vernietigd heb, want in uw handen, hadden zij niets dan kwaad gebrouwen! En wat u betreft, prins — ik wil u slechts zeggen, dat ik u niet zeer hoog schat! Dat gij getracht hebt de brieven weder terug te krijgen, die uw eerezuchtige plannen in den weg stonden, zal niemand u kwalijk nemen, maar de manier waarop gij dat hebt willen doen, is niet die van een gentleman, en nog veel minder die van een prins van den bloede! En ik hoop van harte, dat Portugal u nooit op den troon zal zien! En hiermede heb ik de eer u beiden te groeten!

Raffles en Charly maakten een diepe buiging en verlieten het vertrek.

Een paar uren later, zoodra de bank geopend werd, ging Raffles de cheque incasseeren!

Een telefonische mededeeling aan Scotland Yard was voldoende om de vier menschen, die in de villa van de zangeres opgesloten zaten, en daar eenige zeer onaangename uren hadden doorgebracht, weder in vrijheid te doen stellen, heel wat geld en hoopvolle verwachtingen armer, maar een belangwekkende ervaring rijker!

De volgende aflevering (No. 208) bevat:

Het paarlensnoer van de Hofdame

EEN STEM UIT DE PRAKTIJK

Ik rijd bij regen, rijd bij wind,
Ik rijd op keien, rijd op grint,
Ik rijd nu hier, ik rijd dan daar
En nimmer werd mijn wiel onklaar.
Voor wie zich zoekt ten einde raad:
Is E.N.R. hèt fabrikaat.
